

EUCCHARISTICKÉ JISKRY

V. DÍL

*Jediný autorisovaný český překlad
z italského originálu.*

IMPRIMATUR

čís. 18.703

14. Novembris 1935

Dr. Joannes Martinů,

Vicarius generalis

MŮJ MILÝ

Tak nenazval Ježíše smrtelný člověk, nýbrž sám věčný Bůh, když se pokořil na březích Jordánu a když se proměnil na hoře Tábor. I já slyším nyní božský hlas, který praví: „Tento je Syn můj milý, v němž se mi zalíbilo!“ Jak musí býti Ježíš krásný! Jaká krása v jeho rozumu, jaká krása v jeho vůli, jaká krása také v jeho těle...! A já hledám krásu pozemskou... a nechávám se jí zaujmouti a oklamati... Mám-li zde ve svatostánku toho, kterého hledám, který může ukojiti můj hlad po kráse... proč ji hledám ve tvorech? Někdy se mi zdá, že něco znamenám na této zemi, ale vidím, že jsem bláhový.

Jak krásné musely býti úsměvy Boha Otce, když pozoroval Ježíše! Jak musí jásati celé nebe, když vidí krásu Ježíše! Zatím, co nebe po-

zoruje Hostii s úžasem, já se téměř nudím a nemohu se dočkati odchodu. Je pravda, že mé oči nevidí nic z této krásy, ale nevidí nic ani má víra? Ach, jak musí býti má ubohá víra ospalá!

Ježíš se líbí tak velice Bohu, a tak málo se líbí mně! Jak je to převrácené! Možno říci, že můj vkus je úplně zvrácený a že já také miluji více egyptskou cibuli než mannu pouště. A přece, je-li na tomto světě něco sladkého, je to Manna a nic jiného... Zdá se mi, že příčinou mého nesprávného po-
jímání je, že Eucharistie znamená pro mne málo nebo nic. Tedy? Půjdu do školy svatostánku, budu naslouchati Mistru a uchovám v srdci jeho slova života... Měl bych co nejrychleji prositi Ježíše, aby přišel do mého srdce a zřídil tu stolicí pravdy. A pak, až by byl u mne, nebylo by dobré smluviti s ním záměnu: až bude v mém srd-

ci, abych se směl ubytovati v jeho Srdci? Což se v něm nelze naučiti božským věcem? Nestávají se právě v něm spravedliví svatými...? A když by byl Ježíš v mém srdci a já v jeho, nemohl bych se také já radovati ze zalíbení Božího? Nezaznělo by také mně ono vzácné slovo „Tento je syn můj milý?“

Já že bych byl miláčkem Věčného? Ale proč ne? Když jsem jedno s Ježíšem, když Krev jeho srdce přejde do mého, když jeho Tělo se spojí s mým, když jeho Duše splyne s mou, když jeho Božství se takřka přelije do celé mé bytosti, když Ježíš je rád se mnou, proč bych nemohl být také já miláčkem Božím?

Zítřka vykonám sv. přijímání, jak nejlépe mohu. A když budu míti Ježíše v srdci, zaletím myšlenkami až do nebe, padnu před trůnem Božím, vzhlednu k němu pohledem plným lásky a otáži se: „Velký Bo-

že, jsi spokojen se mnou? Líbím se ti?“ A budu očekávati s touhou, co mi odpoví.

VEČER

Často hledám, co bych mohl nabídnouti Ježíši, aby se mu to líbilo, ale při vší dobré vůli nalézám jen málo: když k němu večer přicházím, abych mu přinesl své dárky, bývá někdy moje ruka prázdná.

Nabízím mu vykonané modlitby, ale když je trochu zkoumám, vidím, že je to spíše splet' roztržitých slov než věnec vroucích citů. A což, přirovnám-li je k modlitbám, které on se modlí bez ustání ve svatostánku? A jestli je přirovnám k tomu, co říká mému srdci po celý den? Je to opravdu velká odvaha, nabídnouti mu v dar spoustu slov bez vnitřního obsahu. A přece vím, že Ježíš není nespokojen s tímto málem. Vždyť je tak dobrý!

Když jsem pro něho něco vytrpěl, přicházím k němu večer trochu směleji, protože vím, že utrpe-

ní je mu dražší nade všechny modlitby: Vyprávím mu o útrapách svého srdce, o úzkostech své duše, o prudkém násilí, s jakým jsem přemáhal svou sebelásku, o chorobách a bolestech svého těla, o nepříjemnostech, které mi způsobily mé povahové chyby a které zostřily rozmar a prudkost mých bližních. Říkám mu mnoho věcí a jsem přesvědčen, že si zasloužím od něho pochvaly a požehnání. Ale Ježíš rychle pokoří mou domýšlivost a pýchu. Připomene mi své utrpení a svou smrt. A pak se mohu rozloučiti s marnivými myšlenkami. Porozumím snadno, že má utrpení, srovnána s jeho, jsou jen dětské hříčky. A přece, nemám mu dáti nic, protože nemám lepších? Jak dobrý je Ježíš! Přijme má nepatrná utrpení, spojí je se svými, a ejhle, jak vzrostou! Vezme bolesti mého ducha a ponoří je do hlubin svého; vezme má utrpení tělesná a

spojí je se svými trny, hřeby, ranami, se svým křížem; zkropí je svou Krví, takže jím proměněné a s ním spojené působí mé bolesti jako jeho, získávají tutéž zásluhu jako jeho. Ach, jak snadno lze s Ježíšem zbohatnouti!

Bohužel, některý večer si ani nevzpomenou nabídnouti Ježíši své drobné dary; to málo skutků a utrpení promarním úplně svou samolibostí nebo tím, že hloubám nad nezaslouženými urážkami své sebelásky, nebo vychutnávám sladkost pochvalných slov, a potom, když jsem už všeho okusil, vzpomenu si teprve na Ježíše. A tu se mi zdá, že ho vidím, jak vážně stojí přede mnou a táže se: Takové dary mi dáváš?

Jsem stále takový ubožák. Ustavičně říkám, že se změním, a přece se neměním. Dva, tři dny jdu dopředu a pak jsem zas tam jako prve. Utěšuji se myšlenkou, že dob-

rá vůle mi nechybí. Mysl je tím částečně uklidněna, ale díky Bohu, srdce se tím nespokojí. Mám-li dobrou vůli, mohu se představit Ježíši, jak to dělávali malomocní, ukázati mu všechny druhy svých nemocí a prositi ho, aby je vyhojil. A Ježíš, jako kdysi, tak i teď, dá se pohnouti a udělí mi milost.

Kdyby nebylo této myšlenky, co bych se mu osmělil nabídnouti?

ROZPOR

Říkám vždycky, že chci milovati Ježíše, a chci jej opravdu milovati. Víím, že láska vede nevyhnutelně k napodobení milovaného a že nemohu milovati Ježíše, aniž jej napodobuji. Ale mám-li trpěti něco pro jeho lásku, a tím se mu připodobniti, pozbývám odvahy.

Říkám, že ho miluji, ale když přijde nějaké utrpení, zapřisahám ho, aby je ode mne vzdálil. Představuji si jeho Srdce, zapálené láskou, a prosím ho, aby měl se mnou útrpnost!

Ale jaký rozpor! Mám v srdci ránu, a místo abych trpěl pro jeho lásku, prosím ho, aby mne uzdravil, aniž hledím k tomu, že jeho rána je hlubší než má.

Trny rozdírají mou duši a působí mi muka, ale místo abych je snášel pro jeho lásku, prosím ho,

aby je odstranil, a nemyslím na to, že trny kolem jeho Srdce jsou delší a ostřejší než mé.

Nesu kříž a zdá se mi tak těžký! Místo abych jej nesl z lásky k němu na své cestě křížové, prosím ho denně a naléhavě, aby mi ulevil, aby mne ho zbavil... o to prosím Ježíše, který má ve svém Srdci kříž, jemuž není podobného mezi všemi bolestmi lidskými.

Ježíš je tak dobrý! Aby mne učinil podobným sobě a účastným své lásky, dává mi podíl na bolestech svého Srdce... a já, který se domnívám, že ho miluji, osměluji se ho prositi, aby sám ve mně zničil rysy, které mě činí podobnějším jemu. Myslím, že všecka má pobožnost k Božskému Srdci záleží téměř výhradně v touze po jeho sladkosti a po osvobození z mých utrpení.

Nyní vím, proč mne Ježíš nevyšlýchá: je to proto, že mi chce dáti

více dobrého, nežli zasluhují mé modlitby; je to proto, že bych se mu téměř v ničem nepodobal, kdybych aspoň trochu netrpěl.

Budu tedy míti živě před očima obraz Srdce Ježíšova... onu ránu... trny... kříž... a budoucně si dobře rozmyslím, nežli ho poprosím, aby mne zbavil mých utrpení.

Naopak, měl bych ho prositi, aby mi dal trochu, ne, více než trochu ze svých utrpení... ale musím vyznati, že mi k tomu chybí odvahy. A přece mnohé horlivé duše prosí Ježíše denně, aby je učinil účastny svého utrpení. Čím více na to myslím, tím více jsem pokořen. Je možné, abych neměl odvahy prositi aspoň o jeden z jeho trnů, mám-li o sobě tak dobré mínění?

Které místo mi přísluší v řadě ctitelů Božského Srdce? Smím říci, že aspoň poslední?

Ó Ježíši, ty to víš: nemám odvahy tázati se, zdali miluji tvé Srdce

— mám strach, že bych uslyšel zahabující odpověď'. Ale ať vidíš ve mně cokoliv, ať jsem klesl na kterýkoli stupeň nedokonalosti, zapřisahám tě, smiluj se nade mnou! Nemám odvahy, nemám síly, protože nemám lásky... Utrpení se mi protiví, leká mne... neodvažuji se slibovati něco... téměř se neodvažuji ani prositi... přece však stojím zde před tebou: Ty mne miluješ, chceš mne posvětit, chceš mne spasiti... nehleď na mou malomyslnost a slabost mého ducha: pokračuj v díle své lásky, učiň ze mne, co chceš, jen když mne učiníš svatým, jen když přijdu do nebe..

KŘÍŽ

Dívám se naň často. Sotva ráno procitnu, líbám jej. Večer, než usnu, jej také líbám a přes den tolikrát. A přece to není Ježíš sám — je to pouze jeho obraz, hodně vzdálený skutečnosti. Zde jest Ježíš beze slov, tam Ježíš se slovy života věčného; zde vidím mrtvého, tam nalézám živého; zde je Kalvarie, tam Večeřadlo.

Dívám se na svůj kříž, ale zdá se mi, že Ježíš ze svatostánku se na něj dívá ještě více než já. A zdá se, že mne vyzývá, abych naň i já obrátil celou svou pozornost a poznával vždy lépe, že Ježíš v Hostii je tentýž, který visel kdysi na kříži.

Jsi to skutečně ty, svátostný Spasiteli, který jsi kdysi zemřel na tomto kříži způsobem tak ukrutným? Tyto hřeby skutečně proklály tvé ruce...? tyto trny skutečně

ovíjely tvé čelo . . . ? tvé Srdce, tak sladké, tak krásné, bylo skutečně probodeno? A na tvé Tělo se skutečně sneslo tak hrozná krupobití ran při bičování? Opravdu je tak zmučili, jak je vidím zde na svém kříži? A pro posilu ti dali žluč, myrhu, rouhání a kletbu? Jsi to ty, skutečně ty, Ježíši, kterého vidím zde zobrazena na kříži? Jsi ty Ježíš, zabitý na Kalvarii? A kdo byl tvým katanem? Můj Bože, jaká otázka! Já sám jsem katanem a Ježíš je mou obětí. Zločin byl vykonán tam, oběť je zde ve svatostánku . . . A jaká pomsta zaň . . . ? Hle, svaté přijímání.

Po tolikerém trýznění přicházíš mě ještě navštívit, zůstáváš se mnou, dáváš se mi. Ale kde ses naučil takovému způsobu trestání? Já jsem tě korunoval trnám, a ty mi dáváš právo ozdobiti se diadémem a panovati s tebou, já jsem tě políčkoval, a ty zahrnuješ nebeskou

něžností mou duši. Já jsem tě oblékl jako blázna, a ty mě odíváš svou milostí. Já jsem hrozně zbičoval tvé Tělo a ty, učiniv je slavným a nesmrtelným, dáváš mi je za pokrm. Já jsem prolil všecku tvou Krev, a ty mi ji dáváš za nápoj. Já jsem probodl tvé Srdce, nejvznešenější úd tvého Těla, a ty mi je dáváš jako nejvzácnější dar... Co bys mi byl mohl učiniti více, i kdybych tě byl vždycky miloval jako Seraf? Ó svatá Eucharistie, jsi vpravdě tajemstvím! Můj rozum nemůže naprosto pochopiti, že by Ježíš tolik miloval stvoření tak špatné a ubohé, jako jsem já.

Tento kříž, tento chladný a němý obraz mého Ježíše musí ke mně mluvití mluvou tajemnou a mocnou. Svatí na něj patřivali, plakávali, bývali u vytržení... zůstávali celé hodiny pohroužení v rozjímání a četli v něm vždycky věci nové a nové... a přece je to jen obraz.

Já jsem sotva chvíli před sv. Hostií, a už se cítím unaven . . . chvíli se modlím a nevím brzy, co mu říci . . . přijímám ho, a za hodinu zapome- nu, že jsem ho přijal . . . a je to pře- ce skutečný, vpravdě skutečný Je- žíš . . . ! Jaký rozdíl mezi svatými a mnou!

At' světec nebo hříšník, budu vždy milovati svůj kříž a sv. Hostie bude vždycky má. Budu uvažovat o kříži, abych lépe poznal sv. Hos- tií, a o sv. Hostii, abych lépe poznal kříž. Kříž mi bude připomínati především, že jsem nejhorší ze všech lidí, a Hostie mi bude připo- mínati, že Ježíš mne miluje, jako bych byl býval vždycky svatý. Kříž mne bude povzbuzovati k lítosti nad mými hříchy a Hostie k lásce k Ježíši.

Jak je krásné milovati Ježíše! Ale budu milovati Ježíše ukřižo- vaného. Kříž budu milovati se slza- mi v očích a Hostii s úsměvem na

rtech. Kříž budu milovati — vzdychaje — a Hostii — zpívaje — a setrvám v milování jeho až do posledního vzdechu. A potom?

Potom: kříž na prsou, Hostii v srdci... co jiného mi zbude než zemřítí a vzlétnouti do nebe...?

S BOHEM, JEŽÍŠI

Noc se snesla na zemi a nyní se snáší i na duši. Zanedlouho usnu i já, nebudu mysliti na nikoho a nikdo nebude mysliti na mne. Nikdo? A co bude činiti Ježíš ve svatostánku? Pro koho je tam? Nebude mysliti na mne, On, který nikdy nespí, který ustavičně miluje?

Usnu jako dítě a Ježíš bude nade mnou bdíti jako matka . . . snad se bude usmívat, snad plakat . . . Kolik by měl důvodů plakati nade mnou!? Dnes na příklad snažil jsem se konati dvě věci: uctíti jej nějakým způsobem a zároveň mu vbodnouti do Srdce nějaký trn. Jsem zosobněný rozpor. Chci Ježíše milovati, říkám mu, že ho miluji, a skutečně ho miluji, ne-li mnoho, aspoň trochu . . . ale ozve-li se vášeň, nemám odvahy ji přemoci a

potlačiti. Když potom pohlédnu na Ježíše, vidím, že je smuten . . .

Dnešního dne jsem střídal uctivost s nezdvořilostí, chvalořeč s pohanou. Jak mohu klidně odpočívati? Což, kdyby mne Ježíš zavolal, abych vydal počet, místo aby mne chránil?

Znám Ježíše. Vždycky mne miloval, i když jsem byl hříšnější než teď — nemiloval by mne nyní více, když já ho miluji více než dřív? Dejme tomu, že bych měl zemřítí náhlou smrtí, odepřel by mi Ježíš milost dokonalé lítosti? Jestliže na mne čekal tak dlouho, když jsem byl od něho vzdálen, nyní, když jsem mu blízko, odepřel by mi pomoc ve chvíli největší potřeby?

Drahý Ježíši, je mi úzko, mrazí mne, toužím velice po teple útěchy! Ale půjdu klidně spát, neboť jsem vzbudil lítost, jak nejlépe jsem mohl. A na tobě jest míti milosrdenství s mou duší.

S Bohem, Ježíši: zítra ráno na shledanou! Zatím, co já spím, zatím, co má duše není znepokojována vášněmi, ty, který ustavičně bdíš a stále miluješ, přibliž se k ní a uzdrav ji ode všech slabostí, vlij jí sílu konati dobro statečně, zkrátka učiň ji svatou . . .

Jak bych byl šťasten, kdybych se zítra ráno probudil zcela jiný, než jsem dnes. Je pravda, že je to jen sen, téměř blouznivý. Co na tom? Ježíš vidí, že se v něm skrývá aspoň trochu dobré vůle, když nic jiného.

A už jsi někdy, Ježíši, pohrdl dobrou vůlí duše, která tě miluje?

CHVÍLE OCHABLOSTI

Jsou to chvíle, ve kterých nemám zájmu o nic. Ani země se všemi svými květy, ani nebe se všemi svými hvězdami nemají pro mne půvabu. Dokonce i tabernakl ztrácí svou přitažlivost a chodím kolem něho lhostejně.

Zdá se to až nemožné, ale je tomu tak. Ježíš je mi lhostejný, jsem schopen stát před ním i celou hodinu beze slova... V kostele obrátí na sebe snáze mou pozornost dítě, které pláče, soused, který se modlí trochu hlasitě, lidé, kteří odcházejí a přicházejí, nežli Ježíš... Doma se dám do steré práce a žádné nedokončím. Otevru nějakou duchovní knihu a nenacházím v ní nic pěkného, začnu se modlit růženec, ale už u druhého desátku přestanu.

Když mě všechno znudilo, uza-

vru se sám do sebe, useberu se v mysl, abych poznal, zdali bych mohl ještě najít na dně svého srdce nějaký cit, který by mě opět vrátil životu. Hledám, mám-li nějakou naději — (nadějí je v srdci lidském vždycky dost). Ježíš ze svatostánku vidí, že mám na příklad naději stát se svatým, naději, že šťastně zemru, naději, že přijdu do nebe, ale vidí, že jsem k nim lhostejný. Je pravda, že kdyby se někdo pokoušel mi je vyrvat, že bych se mu vzepřel jako lupiči, ale přes to všechno mi ani na mysl nepřijde, abych se vyburcoval k novému životu. Ach, kolikrát jdu k svátostnému Ježíši a stěžuji si mu, že mne nechává v takovém stavu. Ale jestli to On způsobil, že mám takové chvílky, jistě je to pro mé dobro. Já zatím nechápu, co by v tom bylo dobrého, a v tom je moje trápení.

Jak bude zítra? Zítra mám jít

k sv. přijímání, na mši sv., mám se modliti a pak rozjímat, konati duchovní četbu, svou práci — byl by i zítřejší den dnem pokání, kdybych jej ztrávil tak jako dnešní... Pokání...! Slovo, působící jako zjevení! Snad mi je Ježíš řekl... Pokání! Neměl bych činiti pokání, a veliké? Činiti pokání, není to nejkrásnější způsob milovati Ježíše? Sloužiti mu? Následovati ho? Není to také pokání prožívati hodiny nudné, prázdny, těžké, plné — ničeho?

Ach, vidíš, jak je Ježíš dobrý! Zatím, co jsem si naň stěžoval, On myslel na mne a prostým slovem rozřešil všechny mé velké těžkosti. Pokání! Mám-li říci pravdu, už zase nějaký čas jsem na ně nemyslel... A nyní? Kupředu, jak chce Ježíš! Tedy se upokojím a smírím se s tím; od této chvíle budu snášeti nudu s odevzdaností — smírím se s tím, že se k ničemu nehodím,

že nebudu okoušeti žádné slasti v duchovních věcech, že budu u Ježíše a s Ježíšem, aniž budu cítiti jeho přítomnost... jen když budu věděti, že se líbím Ježíši. Jestli se ty těžké chvíle vrátí, nebudu dělati nic jiného, než dívati se mlčky na svatostánek... Ježíš mi porozumí.

A Ježíš bude řídití duši, která ho miluje, ale neumí mu to říci, která by chtěla vykonati mnoho svatých skutků, ale nemůže se pohnouti, která potřebuje tolik milostí, a nemůže se modliti, která je živá, a zdá se mrtvá.

Je možné, aby mě opustil Ježíš, mající takové Srdce, jako je jeho? Mohl bych se mýliti, ale zdá se mi, že vidím Ježíše, jak se na mne usmívá úsměvem, který praví: Neboj se, dítě, nikdy tě neopustím!

SPOJENÍ

Nevím opravdu, jak pojmenovati své sv. přijímání, zejména v některé dny. Jmenuji je svatým přijímáním jen proto, abych je pojmenoval méně nevhodně. Ale jistě není takové, abych mohl říci jako sv. Pavel: Živ jsem já, ale už ne já, žije ve mně Kristus. Ach, jak jsem daleko od přijímání velkého Apoštola!

Ježíš ke mně přichází, to je pravda, ale jaké je spojení mezi Ježíšem a mou duší? Bohužel, je to jen jakési přiblížení, ale není to ono splynutí, které by vytvořilo jednotu mezi námi. — Přijal jsem Hostii, tedy Ježíš je celý ve mně: leč jaké je toto spojení! Jsme spojení myslí? Ach, běda mi: mysl Ježíšova je plna svatých myšlenek, a má? Není-li zmítána pokušením, je aspoň rozbouřena neukázněnou

fantasií a jen velmi zřídka podrží dobrou myšlenku aspoň čtvrt hodiny. Ale jsou-li naše mysli tak rozdílné, jak se mohou spolu spojit, aby tvořily jednu jedinou?

Spojují se naše srdce? Bojím se na to pomyslet. Mé srdce spojeno se Srdcem Ježíšovým! Je to možné? Celé nebe ví, jaké je jeho Srdce. Vědí to svatí a andělé a trochu to vím také já; jedním slovem, je to svatostánek čistoty a svatosti. A co je srdce mé? Zná je můj zpovědník, který vidí mé rány a usiluje skoro marně je vyléčiti. Zná je ďábel, který do něho hází téměř denně celé hrsti smetí, zná je můj dobrý anděl strážný, který je často tak zarmoucen nade mnou. Zná je Ježíš, který je každodenně odsouzen žítí v mém srdci spíše jako ve vězení nežli na trůnu, a znám je také já, protože cítím v srdci tíži, odpor a výčitky svědomí. Jak mohou spolu splynouti dvě srdce, me-

zi nimiž je takový živelný rozpor? Zdá se mi už vrcholem milosti, že Srdce Ježíšovo je tak blízko mého, aniž je rozdrťí bleskem hněvu.

A je-li takový rozdíl mezi Ježíšem a mnou, jaké spojení může nastati při sv. přijímání? Nyní chápu, že jsem docela jiný než svatí. Oni mysleli a milovali, jak myslí a miluje Ježíš, a já myslím a miluji po svém, jak se mi líbí. Proto se ve sv. přijímání Ježíš a já spolu setkáváme jako dva dobří sousedé, kteří spolu slušně jednají, zdvořile a srdečně spolu hovoří, ale naše duše nesplývají jako duše Jonatanova a Davidova, které pro neobyčejnou svou podobnost byly jedno v něžnosti a lásce.

Jak tedy pojmenuji své sv. přijímání? Na jméně málo záleží, hlavní je, aby sv. přijímání odpovídalo cíli, ke kterému bylo ustanoveno. Ježíš se nespokojí s duší bez hříchu, protože takové je také

ciborium, čisté a pozlacené, ale vždycky chladné; On chce, abych myslel jako On, abych miloval jako On, chce, abych ve všech věcech byl zajedno s ním, abych miloval lásku, trpělivost, pokoru, čistotu, oběť . . . chce zkrátka, když ho přijímám, abych žil z něho, a nikoli ze sebe sama.

Žítí z Ježíše . . .? Nežítí více ze sebe sama . . .? Drahý můj Ježíši, jak je možno, abych takto žil? Cítím, že se mi to nepodaří ani za sto let. Co tedy učiním? Odejítí od tebe a nepřijímati tě více . . . nemohu. Přijímati tě dále a žítí jako dosud . . . nechci. Tedy?

Vyřeš sám tuto obtíž, ó Ježíši, ponechávám ti volný přístup do svého srdce, slibuji, že nebudu odporovati působení tvé milosti . . . . Přijď, zbodni, pokoř, odluč, budouj . . . čiň vše, co chceš, jen aby mé sv. přijímání bylo . . . opravdovým spojením.

CO JE V TOM ZLÉHO?

Okoušeti sladkosti modlitby, plakatí rozkoší před svatostánkem, cítiti radost při svých pobožnostech — a třeba i žádati těchto věcí — co je v tom zlého?

A přece se některé duše takového stavu lekají jako zkázy nebo spíše jako skutečného a vážného nebezpečí pravé pobožnosti a ctnosti. Není řídkým zjevem nazývati tento stav chorobnou citlivostí, sentimentalitou nebo také duchovní smyslností. A proto, projeví-li zbožná duše takové sklony a touhy, je podezřelá, ne-li z přetvářky, jistě ze sebeklamu a ze špatného základu zbožnosti.

Je tedy třeba odejmouti lidskému srdci značnou část jeho životní energie jen proto, že má povinnost žíti křesťansky? Což může nadpřirozené existovati a ploditi dobro

jen tehdy, bylo-li přirozené zničeno? Jestliže srdce, milující Ježíše, udržuje a živí přirozené city, co je v tom zlého?

Tyto city, tato citlivost srdce sama v sobě není špatná, proč bychom ji tedy nemohli obrátiti k Ježíši a využití jí k těsnějšímu spojení s ním...? Stalo se již, a ne jedenkrát, že duše, jsouc vysmívána pro svou citlivost a nemohouc uvěřiti, že je to spíše chorobná citlivost než pravá pobožnost, zanechala všech náboženských cvičení a její srdce, které potřebovalo lásky citové, obrátilo ji ke tvorům a uvedlo v záhubu. Ať o tom uvažuje ten, kdo jsa čistý a bílý jako sníh, je při tom tvrdý a studený jako led; člověk nemá jen hlavu, nýbrž také srdce, nežije pouze rozumově, nýbrž také — a to často — citově. Žádati, aby byl potlačen všechn cit a nedovoliti, aby se projevoval při úkonech života nábo-

ženského a mravního, je tvrdost a nesmysl.

Ó Ježíši, jak ty hledíš na city srdce? Nelíbí se ti? Vidíš v tom něco zlého? Ach, kdybys byl takovým nepřítelem něžné zbožnosti, sladkých slzí, citového vzrušení srdcí, naplněných tvou láskou, když jsi sestoupil na zemi, nebyl bys vzal na sebe tělo v kraji východním, kde vše mluví obrazně a citově, kde jsou mysli přístupny nejžhavějšímu lyrismu, kde jsou srdce schopna vzrušení, kde jejich citovost se stupňuje až na nejvyšší míru; nebyl bys žil tam, kde Píseň písni byla nejdražší jak lidu, tak kněžstvu . . . nebyl bys dovolil Magdaleně, aby tvé nohy objala, slzami smáčela a líbala . . . Magdalena! Jaká síla! Ale jaké city v srdci této ženy . . .! A přece jsi ji vyznamenal první po své Matce . . . A když teď některé duše podobného temperamentu jako Magdalena chtějí

plakati a milovati u tvých nohou . .
co je v tom zlého? Citovost srdce,
pohotovost k pláči bez praktické
ctnosti jsou nebezpečné; ale když
se spojí s pokorou, když má duše
lásku k bližnímu, poslouchá před-
stavených, umrtvuje se, má ducha
obětavosti, co je v tom zlého, pro-
leje-li slzu, líbajíc kříž, usměje-li
se něžně při pohledu na tabernakl
a Hostii, okouší-li vnitřní sladkosti
při sv. přijímání?

Ó Ježíši, ty jsi Bůh, je tedy spra-
vedlivé a slušné milovati tě jak jen
možno způsobem nadpřirozeným
a božským. Ó Ježíši, ty jsi člověk,
proto se patří milovati tě také způ-
sobem lidským, lidskými city . . .
Co je v tom zlého?

ONEN DEN

Vzpomínám naň ustavičně; a kdykoliv uvidím svatostánek, vždycky vzdám Ježíši hold svých díků.

Jakým úsvitem milosti byl pro mne onen den! Ježíš se na mne díval, zatím co já tápal nejistě, nevěda kam jíti... Vzáýval jsem nebe o světlo a nebe bylo temné jako bouřlivá noc. Prosil jsem zemi a země se zahalila v hustou a černou temnotu... Měl jsem rozhodnouti o své budoucnosti a byl jsem sám... opuštěn...

Ježíši, co jsi učinil v oněch okamžicích? Jistě ses soucitně a s láskou na mne usmál a já jsem pocítil v srdci vnuknutí po mnohém kolísání a úzkosti... cítil jsem odvahu... uvedl jsi mne na cestu spásy. V tom okamžiku se nebe vyjasnilo, země se rozzářila, byl konec nejistotě a úzkosti... můj osud

byl rozhodnut, nastoupil jsem cestu do nebe.

Kdyby mi Ježíš nebyl udělil tuto milost, kdož ví, co by ze mne bylo! Snad bych si byl zmýlil cestu, mé srdce by mě bylo zradilo, bez světla a bez vůdce byl bych se dal směrem, kde tolik duší ztroskotalo a zahynulo navždy. Viděl jsem zkázu mnoha duší lepších, než jsem já. Proč Ježíš uchránil před zkázou mne, a ne je? Jak hluboká jsou tajemství tvého milosrdného Srdce, ó Ježíši!

Onoho dne mi vzešel úsvit spásy . . . pak přišlo poledne. Byl jsem vysvobozen z nebezpečí zkázy, ujištěn svým povoláním, Ježíš mě již neopustil . . . Vzpomínám, kolikrát jsem byl zmítán pokušením sejíti s nastoupené cesty, polekán vzrůstajícími obtížemi a pokušením den ze dne urputnějším, vzpomínám úzkostných pochybností, že jsem si zmýlil cestu, a fantastic-

kých plánů o životě, který se mi zdál dokonalejší, protože byl pohodlnější, vzpomínám zoufalých útrap svého ubohého srdce.... vzpomínám... ó, jak dobře vzpomínám návštěvy nejsvětější Svátosti v oněch chvílích. Ó Ježíši, jak byl tehdy tvůj hlas jasný a mocný! Kdybys nebyl promluvil, byl bych ztracen... a zatím jsem zachráněn! Jak bych mohl zapomenouti na onen den!

Potom se přede mnou otvírala cesta užší, trnitější, příkřejší... byla to cesta větší dokonalosti; a Ježíš mě chtěl vésti touto cestou. Ale já jsem se polekaně zarazil.

A přece nebylo možno jinak vyváznouti: buď jíti vpřed nebo vrátiti se zpět... Vrátniti se zpět by znamenalo odpadnouti od Ježíše, jíti vpřed znamenalo odhodlání, které žádalo ode mne ohromné oběti, mučivé a nepředvídané. Byl jsem zesláblý, téměř vyčerpán, bez

nejmenší energie . . . zůstala mi jen síla dívat se na Ježíše . . . a já jsem se díval na Ježíše . . .

Co se stalo potom, ví jen Ježíš a já. Ona oběť byla dokonána . . . ! kolik krve prolilo mé srdce! Jízva po tolika letech není ještě zacele-
na . . . Dal jsem se na cestu užší, trnitější, příkřejší . . . poslední ho-
dina se blíží s větší rychlostí, nebě-
žím již já, ale Ježíš mě nese. Ó Je-
žíši, kdybys mi tehdy nebyl dal mi-
lost hrdinné odvahy, co by bylo ze
mne nyní?

Díky, drahý Pane, díky! Mohu zapomenouti slzí a bolestí minu-
lých, ale nikdy nezapomenu onoho
dne — však ty víš! A dokud paměť
má zachová poklad, na nějž se roz-
pomínám, mé srdce bude bušiti
nejněžnější vděčností k tobě!

Nyní, na prahu věčnosti tě pro-
sím o jedinou milost . . . Mnohé du-
še jsou jako já před oním dnem:
ty je znáš, ty o nich víš. Smiluj se

nad nimi a buď k nim tak milosrdný jako ke mně... sešli jim paprsek světla, pohni jejich srdcem, působíš tak přitažlivě... Tyto duše ti budou sloužiti lépe než já, s větší horlivostí, s dokonalejší stálostí, s krásnějším hrdinstvím! Ó Ježíši, poroučím ti tyto duše... Neodepři mi tuto milost a dej, ať úsvit onoho dne vzejde také jim — je jim toho tak třeba!

PODOBNOST

V některých chvílích jsem smuten, jako by mne tížil sám život. Ale jestliže se poněkud zamyslím, vidím, že všechno vlastně vězí v tom, že byla uražena má sebeláska nebo potlačena jiná vášeň.

Zaslechl jsem pokořující slovo, byl jsem zasažen nespravedlivou výčitkou, zlehčen od těch, jejichž úcty jsem si tolik vážil... Pro toto jsem smuten? Jaká to pošetilost! Což nejednali s Ježíšem hůře než se mnou? Neřekli mu dokonce, že je pijan vína, buřič, že má zlého ducha? Proč jsem tedy smuten?

Všimnu-li si dobře, všechno to ponížení, které mne zarmucuje, směřuje k tomu, vytvořiti nějaký rys podobnosti mezi mnou a Ježíšem. A to by bylo něco zlého?

Já a podobati se Ježíši! Domníval jsem se, že k tomu dostačí mod-

liti se trochu jako On, pracovati trochu jako On, mluvití vlídně jako On, milovati děti jako On, vrhати šípy proti farizeům a zákoníkům, jak bylo jeho zvykem, ale zapomněl jsem, že to všechno je příliš málo a že podobati se jemu znamená vzíti na sebe kříž a s křížem tolik věcí hořkých a tíživých.

A přece je tomu tak. Podobati se Ježíši znamená: chtítí pokoření a pokoření a pak ještě pokoření... býti špatně pochopen a špatně vykládán ve věcech nejzřejmějších a nejspravedlivějších... platiti za pokrytce při své otevřenosti a upřímnosti... býti považován za sobce při všech obětech, konaných z lásky k bližnímu... býti vysmíván a považován za hlupáka, když jsme odpustili a projevili lásku těm, kteří nás urazili... býti pronásledován pomluvou z pouhého strachu, že by některá naše ctnost zatemnila nepravý lesk pokrytec-

tví... býti zlořečen, když jsme zasloužili díků. Jsou věci, které pálí v duši jako žahadlo, ale jak jí prospívají!

Je pro duši velkou útěchou, může-li se obrátiti v pláči ke svato-stánku a říci si: Ježíš také plakal... může-li si v bolesti říci: Ježíš trpěl podobně... může-li pod tíží velikého kříže říci: I Ježíši se tak stalo... Světu se to zdá divné, ale pro duši eucharistickou je tato útěcha tak sladká a vznešená, že by byla schopna pro ni kráčet stále po cestě křížové. Pro duši eucharistickou... ale pro mne? Jak toho dosáhnu?

Nyní chápu, proč cítím při pohledu na kříž v srdci jakoby výčitku... Je mi jako oné marnivé ženě, jež pohlédnuvši do zrcadla, viděla svůj obličej znetvořen... Dosti; znám obraz Ježíšův, budu jej pozorovati, sebe k němu přirovnávati... Bude to odporné mé pýše,

ale necht'. Byl jsem tak pošetilý,
že jsem mnoho trpěl, abych uško-
dil své duši. Budu-li trpěti trochu,
abych se podobal Ježíši, bude to
také pošetilsto?

NEMÁM ODVAHY

Chtěl bych toho tolik říci Ježíši: zvláště bych mu chtěl říci, že jej miluji, ale . . . nemám odvahy. Zdá se mi, že bych uslyšel ze svatostánku hlas, že lžu. A přece cítím, že s přetvářkou se nikdy neodvažuji předstoupiti před Ježíše.

Snažím se říkati Ježíši, že ho miluji, ale hned si myslím, že ten drobet své lásky mohl bych snad nabídnouti tvorům, kteří se spokojí s málem, ale dáti jej Ježíši zdá se mi urážeti ho.

A potom, jaká je moje láska? Přirovnám-li se ke svatým, neřku-li k Ježíši, napadá mi, abych se před ním skryl jako Adam. Nejsem schopen přinést obět', kromě nejobvyklejších, nebo setrvati v dobrém nepřetržitě celý měsíc: jsem rád, podaří-li se mi to dva neb tři dny . . . a s takovou ubohou ctností

se odvažuji říci Ježíši, že ho miluji?

Projevy víry a naděje říkám ještě s přesvědčením, které mi jde ze srdce, ale ty nešťastné úkony lásky jsou pro mne úskalím, kde vždy narazím. Jak mu mohu říci, že jej miluji nade všechno... když mám v srdci sta malicherností, které jsou mi dražší než On...?

Prodlévám rád před svatostánkem, rád přistupuji ke sv. přijímání, rád se modlím, ale když zpytuji svědomí, nalézám tolik bídy, že mne sklíčí malomyslnost a všechno mne pudí vyjít z kostela, zanechat pobožnosti; proto se neodvažuji říci Ježíši, že ho miluji.

Bůh mi dal srdce a chtěl, aby žilo pro něho. Kdybych neměl srdce, trpěl bych mnohem méně, ale nezakusil bych jistých radostí, na příklad: býti u Ježíše... mluvit s ním, doufat v něho, milovati ho... To je právě, co mne trápí,

právě toto slovo neodvažuji se mu říci.

Co tedy učiním? Toto: Nebudu mu říkat, že ho miluji, obávám se, že by to mohla býti lež; budu mu říkati, že toužím milovati ho více a více, milovati ho právě tak jako ho milují svatí v nebi. Mohu říci ke své útěše, že je to pravda nejpravdivější.

Slyšel jsem kdysi, že touha milovati Ježíše je už počátkem lásky k Ježíši... Zdá se, že je to pravda, protože věc, která je mi lhostejná, nejen nemiluji, ale ani si ji nepřeji milovati, ani na ni nemyslím. A přece myslívám často na Ježíše, aspoň každou hodinu, často s ním mluvím a chtěl bych žíti v jeho Srdci... Tedy trochu přece Ježíše miluji... a jestliže ho již dnes miluji trochu, nebudu ho zítra milovati mnohem více?

Ó Ježíši, jsem v bludišti a nena-
lézám cesty z něho! Miluji tě nebo

ne? Nerozumím ničemu, ale ať mám lásku nebo nemám, chci ti říkati a opakovati ustavičně, že má největší a nejvroucnější touha jest žíti a umříti z lásky k tobě.

MÉ MÍSTO

Jsem poutníkem do nebe: na zemi jsem jen cestujícím... ale mé místo je v blízkosti svatostánku, tam je mi nejlépe, tam jsem jist, že s cesty nezbloudím.

V blízkosti Ježíše není cesta vyhnanství tak dlouhá, cesta do nebe je jistější, cesta do pekla je zatarasena. Ach, jak je zde dobře! Konec konců Ježíš je ve svaté Hostii pro mne, jsem stvořen pro něho... tedy je přirozené, že musíme býti vždy blízko sebe.

Je pravda, že Ježíš má mnohem více důvodů k výčítkám než ke chvále, ale jeho výčitky mají v sobě cosi tak sladkého, že jsou mi milejší než jakákoliv chvála lidská. Zdá se mi, že vidím tvář Ježíšovu, když mi činí výčitky: má výraz dosti přísný, ale v jeho očích

zřím vždy trochu jasu a na rtech úsměv.

Někdy jako by se ode mne odvracel a chtěl ode mne odejít. To když jsem se dopustil nějakého většího přestupku, na příklad když jsem měl v srdci marnivé, samolibé myšlenky, když jsem trochu hodně reptal, když jsem se rozhněval a dal pohoršení druhým ... Tu se mi zdá, že se na mne vážně hněvá a srdce mi strachem buší .... Přece se dívám, abych viděl, kam jde ... Ale Ježíš zůstane vždy Ježíšem ... učinil sotva několik kroků, a již se obrací zpět a jako by se bál, že za ním nepůjdu. A potom mu jdu naproti, vrhnu se k jeho nohám, prosím za odpuštění a potom ... ho miluji více než předtím a On mne miluje vždycky stejně. Neměl bych zůstatí stále u Ježíše, když je takový?

Ježíš je mi Otcem a Mistrem, jak

dobře se učí v jeho škole! Když se vyznávám z hříchů, představuji si, že zpovědníkem je On. Anebo si představuji, že klečím těsně před svatostánkem a naslouchám slovům, jež mi padají do srdce.

Snad mne zpovědník odbude několika krátkými radami, nebo snad jen jednou, ale Ježíš znásobí těch několik slov v mém svědomí, v mé duši, v mém srdci, takže v nich vždy najdu dobré zrno. Na kázání vyslechnu pozorně, co mluví kazatel, při tom však hledím upřeně na tabernakl. Představuji si, že slyším kázati Ježíše, a poslouchám se vší možnou pozorností. A jeho kázání jsou tak krásná! Nenudím se, nikoliv! Naopak, bývám jimi často překvapen a nezdají se mi dlouhými. Mezi slovy kazatelovými často bez ozdob a bez uspořádání nebo beze vší ceny literární a theologické slyším slova Ježíšova... a jaká slova! Ted' chápu, proč se pales-

tinské zástupy tlačily okolo něho, když mluvil.

Zkrátka, s Ježíšem je mi vždy dobře a získám vždy něco pro svou duši. Mezi lidmi, uprostřed tvorů člověk vždycky něco ztratí. Tedy mé místo je u svatostánku — u Ježíše.

HODINA SE BLÍŽÍ

Chvíle, kdy jsem u Ježíše, prchájí rychle jako všechny jiné: když se modlím a klaním, blížím se také k smrti.

Smrt! Kdo ví, kdy udeří ta hrozná hodina? Ježíš to ví: ale neříká mi nic . . . tolik jiných věcí mi říká zcela zřetelně, ale toto ne. Musím zatím kráčet vpřed jako slepec, ustavičně připraven padnouti do propasti. Necht'! Půjdu i pod zemí, ale nejprve se musím zamysleti nad sebou.

Zemru . . . Zakouším tolik odporu, přemáhaje své náklonnosti, ale musím především přemoci náklonnost k životu, která je mi nejdražší, protože je nejhlubší . . . Zemřítí znamená nevstoupiti už nikdy do chrámu, neviděti nikdy oltáře, nepohlédnouti už nikdy na svatou

Hostii, nepřijímati ji, znamená býti s Ježíšem v poměru velmi odlišném od nynějšího. V jakém?

Nyní, abych se povzbudil k sebranosti, představuji si Ježíše ve Svátosti usměvavého a sladkého, samu lásku a dobrotu, samu něhu, ale uvidím ho také takového, až naposled vydechnu? Nebo jej uvidím přísného a hrozícího? Abych řekl pravdu, jsem-li u svatostánku, nemohu si představit Ježíše strašného. Eucharistie je výhradně Svátostí lásky. A jak by se dalo spojit: Ježíš — láska a Ježíš — postrach?

Že bych měl umřít ve hříchu smrtelném, s tím vůbec nepočítám... a doufám... silou křesťanské naděje jsem jist, že se tak nestane. V nejhorším případě se domnívám, že zemru s nějakým dluhem, který budu muset zaplatit božské spravedlnosti. Až se obje-

vím před Ježíšem... jakého jej uvidím? Jak se na mne podívá? Jak se ke mně zachová?

Ostatní okolnosti tohoto setkání neznám a nedovedu je uhodnouti; jisto je, že nezapře svého Srdce, a toto Srdce bude lidi vždycky milovati, i když jsou mrtvi. Jestli mne pošle do očistce, bude jednati jako Otec, který odmítá od sebe dítě, posílá je očistiti se od bláta, kterým je poskvrněno, a přeje si, aby tak učinilo rychle, aby je mohl vzít do náruče a zahrnouti polibky a něžnostmi. Myslím si, že Ježíš učiní také tak, neboť jestliže mne miluje nyní, pokud jsem tak špatný, bude mne milovati i potom; a pošle-li mne trpěti, učiní tak jen z lásky, protože mne chce brzy viděti hodným vši své něžnosti a svých darů.

Ale tím není ještě řečeno, že musím do očistce. Že bych si ho nezasloužil, o tom nepochybuji. Ale že

bych tam musel přijít, o tom mi milosrdenství Ježíšovo dovoluje pochybovati. Což všechny plnomocné odpustky pro hodinku smrti jsou snad pro ty, kteří jich nepotřebují? Pro ony svaté duše, které hoří v plamenech dokonalé lásky? Jsou snad pro ty, kteří vyrovnávali s Bohem své malé dluhy den co den...? Ježíš přece uložil v Církvi tento poklad nevyčerpaný a nevyčerpatelný. Budu-li opravdu chtít, mohu zemřít za podmínek, které mi dovolují důvodně očekávati, že půjdu přímo do ráje radovati se s Ježíšem.

Co říkáš, Ježíši? Soudím špatně? Nemyslím: ale dobře víš, že se nemohu smířiti s myšlenkou, viděti tě rozhněvaného, když tě po nejprv uvidím mimo Hostii... a ani nevěřím, že bys mne chtěl přivítati uprostřed blesků svého hněvu, sotvaže tě spatřím po prvé po smrti. Myslím se...? Nevím, ale

nemohu si představití Ježíše jinak, než dobrého, božsky dobrého.

Ale budiž, v nejhorším případě se také dostanu do očiŝtce . . . Ó Ježíši, dokud žiji na tomto světě, prosím o jednu milost, neodepři mi ji! Jestli mi bude tedy po smrti trpěti, chci konati své pokání blízko tebe, zrovna ve svatostánku. Budu-li muset plakati, chci, aby mé ohnivé slzy padaly na ciborium; budu-li muset vzdychati, aby se mé vzdechy smísily se zpěvem *Pange lingua a Lauda Sion*; budu-li nešťasten, chci obejmouti monstranci; budu-li klesati pod tíží tvé spravedlnosti, ať vidím tvé Srdce, šeptám tvé jméno a blahorečím tvé lásce . . .

O tu milost prosím, ó Ježíši! Bud' mě učiň svatým před smrtí, anebo mne posvět' po smrti ve svém svatostánku.

MLUV, Ó JEŽÍŠI!

Již tak dávno jsi mi nic neřekl!
Při sv. přijímání mlčíš, při návštěvách mlčíš, při mši sv. mlčíš...
proč mi to děláš? Víím, že nezasloužím nic jiného kromě trestu, protože jsem byl příliš špatný, ale tys přece neodepřel dobrého slova nikomu, ani svým nepřátelům: mluvil jsi dokonce k posedlým...
proč mi nic neříkáš?

Jsem sice bídny... ty to víš...
ale tobě mám vždycky něco říci:
Není utrpení, jež mne zarmucuje,
není radosti, jež mne oblažuje,
abych ji nesvěřil tobě. Často k tobě nemluvíím jen proto, že mne znáš až do nejskrytějších záhybů a čteš v mém nitru mnohem lépe, nežli bych ti dovedl vypověděti sám. Ale když ty mi nic nepovídáš, jak se dovím, co chová tvé Srdce pro mne?

Vím, že jsi kdysi mluvil a že jsou tvá slova zaznamenána v Evangelii, kde je mohu čísti a o nich uvažovati podle své chuti: ale ona slova, napsaná na chladném papíře nebo opakovaná slabým hlasem, nepůsobí jako kdysi a zůstávám při nich takřka lhostejný. Slyš, drahý Ježíši, nemohl bys říci přímo mému srdci nějaké slovo? Aspoň nějaké! Neprosím nikterak o takové zjevení, jaké jsi zjevoval duším omilostněným, mně by stačilo slyšeti v srdci, a to od tebe samého, že je třeba bdíti, protože přijdeš, kdy se toho nejméně naději, že nic nepospívá získati celý svět a ztratiti duši, že jsi přinesl na zemi oheň a chceš, aby hořel, že kdo jí tvé Tělo, bude míti život věčný, že . . . zkrátka jednu z oněch zásad, které působí tolik dobrého . . .

Ó Ježíši, učiňme spolu úmluvu: já se připravím zvláště dobře k příštímému sv. přijímání a přistou-

pím k němu se vši možnou vroucností; a ty mi zase připrav některé ze svých slov, která dávají život, a až budeš v mém ubohém srdci, řekni mi je tak, abych je slyšel, aby mnou otřásl, aby mne oblažilo a zvláště, aby mne posvětilo!

Ježíši, ujednáno? Platí?

DUŠE ROZTRŽITÁ

Když se modlím, chtěl bych býti pohroužen do Ježíše, jakoby přikován ke svatostánku a připoután k ciboriu. A zatím jsem bičován roztržitostmi, takže se mi nepodaří býti usebrán ani minutu, jak bych chtěl.

Jak rád bych měl mysl zcela zaujatu Ježíšem, obraznost spoutánu Ježíšem, srdce zcela bijící pro Ježíše, duši žijící z něho! Bylo by to krásné... Ta krása však mi není přístupna.

Proč mohou býti druzí usebráni, a já stále roztržitý? Není to trest za mé minulé dobrovolné roztržitosti? Nepřekvapilo by mne to. Je jisté, že někdy jsem se nepřemáhal ani trochu, abych si zachoval sebranost, že všechn čas modlitby jsem promarnil hrou fantasmie, myšlenkami, které se rozběhly za ne-

sčetnými malichernými a mnohdy svěťáckými tretkami, a tak plynuly mše sv., kázání, rozjímání, duchovní četba... Ježíš kráčel kolem, blízko mne, a já naň nepohlédl, Ježíš ke mně mluvil, já jsem ho neposlouchal, Ježíš mi ukázal Srdce, přetékaající láskou a milostí, a já jsem nedbal... nyní ho hledám, ale nenalézám.

Věřím tomu opravdu: roztržitosti přítomné jsou trestem za minulé. Ježíš je blízko, dovoluje, abych se k němu přiblížil, naslouchá mi, protože vidí mou dobrou vůli... ale ono sladké uspokojení, že mohu okoušeti v modlitbě jeho přítomnosti, mi už nedává...

Snad jsou mé nynější modlitby záslužnější, protože je konám s obtížemi a bez chuti, ale jsou pro mne opravdovým pokáním. Jak je bolestné, mluvit k Ježíši, a neslyšeti žádné odpovědi! Vědět, že mě miluje, a neslyšeti jeho slov. Činiti

všechno, abych mohl rozmlouvati s ním, a zatím, co mluvím, viděti v duchu jen všední, hrubé, snad špatné věci.

Ach, kdybych byl ve svém mládí navykl ovládati lépe svou fantasií, kdybych byl lépe konal svá rozjímání, kdybych se byl více zabýval záležitostmi své duše a věčností, jak sladkou zálibu bych pocíťoval nyní ve společnosti Ježíšově, jak dobré by byly mé modlitby! A zatím? —

Budiž! Jednal jsem špatně, nyní chci konati pokání. Rozpomeň se, má duše, že pokračovati v modlitbě i přes roztržitosti, neztrácti odvahy, když nemáme ani krůpěje sladkosti, je také pokání. Bud' pevně přesvědčena, že když konáš, co je ti možné, abys zůstala usebrána, je tvá modlitba Ježíši tím milejší a tobě záslužnější, čím je roztržitější; a jestli ti nepřináší útěchy

na zemi, jistě ti ji připravuje na věčnosti.

Vezmu tedy kříž, jak mi jej Bůh posílá, a budu se modliti, ne jak bych chtěl, nýbrž jak mohu. Ježíš vidí mé úmysly a mé touhy, ostatní vložím do jeho rukou. Rozvážím-li to dobře, vidím i v tom stopu Ježíšova milosrdenství. Za nynějších okolností nemohu konati velké skutky tělesného pokání, a proto mám dluhy u Boha, a to veliké, je tedy pro mne milostí, mohu-li konati při svém slabém zdraví a při svém zaměstnání smírné pokání na každém místě, každou hodinu, skryt přede všemi a nepoznán. Ráno spěchám k Ježíši, abych mu obětoval své srdce a všechny úkony celého dne, a prosím o požehnání. Ježíš je skryt a mlčí. Jaké pokání! Potom při mši sv., při sv. přijímání, při návštěvách i za sterých jiných okolností svě-

řuji mu své velké potřeby... a Ježíš je zase skryt a mlčí... Jaké pokání! Večer prahnu po útěše, po velké únavě a po tolikerých hořkostech se modlím, hledím se modliti usebraně, horlivě, a přece se to nedaří. Ježíš zůstává ustavičně skryt a mlčí... Jaké pokání!

Ó drahý Ježíši, vidím vlastně, že v tomto ohledu nechceš ustoupiti a odsuzuješ mne trpěti, když bych se chtěl radovati... Budiž; ale vzpomeň si, že jsi mi tolikrát slíbil, že pokání je nejvzácnější peníz, jímž možno koupiti nebe.

Tedy, ó Ježíši, svými nedobrovolnými roztržitostmi si koupím nebe: ty mi je dáš po smrti, protože v životě byly mé roztržitosti nedobrovolné... Platí?

SRDCE JEŽÍŠOVO

Všechny duše křesťanské je znají aspoň podle jména; ale kolik jich je zná opravdu takové, jaké je? Kdyby bylo dobře známo, byla by svatá bázeň Boží živější a mocnější a zmizel by docela strach, který křesťanu nesluší.

Ježíš řekl ve zjevení sv. Marketě známá slova: Viz Srdce, které lidi tolik milovalo! Slova, která by měla býti především připomínána, kdykoli se čte Evangelium, kdykoli se rozjímá o posledních věcech, kdykoli se myslí na spravedlnost Boží... zkrátka vždy a všude.

Jestliže duše nešťastně upadla do těžké viny, neváhej přikleknouti ke zpovědnici, ale mysl při tom na Srdce, které lidi tolik miluje.

Jestliže je duše poděšena myšlenkou na soud Boží a chce zoufati

nad milosrdenstvím Božím, necht' myslí na to, že Kristus-soudce má Srdce, které lidi tolik miluje.

Jestliže na duši přikvačí hrůza, že zemře smrtí nenadálou, ať považí, že Srdce Ježíšovo lidi tolik miluje.

Jestliže se jí vrací na mysl nevděk, jímž v minulosti tolikráte urazila dobrotu Boží, ať si připomene, že Srdce Ježíšovo lidi tolik miluje.

Jestliže duši napadne nedůvěra v Boha a jeho milost a zdá-li se jí nemožné obrátiti se a vytrvati v dobrém, vzpomeň si, že Srdce Ježíšovo lidi tolik miluje.

Jestliže . . . ale dosti! Pobožnost k Srdci Páně nesmí záležeti jen v odříkávání modliteb k jeho cti, nýbrž spíše v praktické víře v jeho nekonečnou lásku k lidem. Ach, kdyby se duše křesťanská rozhodla rozjímati denně půl hodiny onu pravdu: Srdce Ježíšovo mne tolik

miluje . . . jak rychle by se rozptýlila nerozumná a skličující bázeň a nové síly by zaujaly její místo; pak by kráčela cestou ctnosti kroky obřimi.

Každá nauka, odporující Evangeliumu, má býti zavržena jako blud; tak všechny zásady, všechny myšlenky, všechno učení, které odporuje slovu Ježíšovu: Viz Srdce, které lidi tak milovalo . . . má býti zavrženo jako zhoubná křesťanská zbožnost.

Je příznačné, že jansenisté staří i noví vedli a stále vedou tichý, ale nesmiřitelný boj proti pobožnosti k Božskému Srdci; dobře vědí ubožáci, že kdo pozná jedinou Srdce Ježíšovo, musí je milovati, a miluje-li kdo Srdce Ježíšovo, musí býti spasen.

MÁM STRACH

Viděl jsem mnohé lidi umíratí. Bývá to povzbuzující, ale může to býti také děsivé. Obdivuhodná bývá odevzdanost mnohých duší ve smrtelných křečích, naše srdce se plní něžnou účastí a závidí takovým umírajícím; ale pozorujeli poslední utrpení, děsí se... Zdali také já snesu muka poslední hodiny bez nářku a netrpělivosti?

Nelze se vyhnouti bolestem smrti. Bud' budu zasažen náhlou smrtí, ač prosím Boha, aby toho nedopustil, nebo budu umíratí pomalu... ale vždy to bude veliké utrpení! Nadejde doba, kdy ani jediný můj úd nebude bez bolesti, budu od hlavy do paty zraněn utrpením, jak to vidím u tolika jiných...

Nyní trpí nemocí pouze některý můj úd a její hořkost mo-

hu mírniti tisícovým způsobem; ale potom už nebude pro mne léků a poslední úsilí lékaře bude směřovati k tomu, aby prodloužil má muka, jak jenom možno. Budou hledět zabránit mé smrti, ale nezabrání mému utrpení. Co učiním já, který se s hrůzou dívám, jak druzí těžce bojují poslední zápas . . . až tentýž zápas nastane mně? Až já budu míti ústa vyprahlá a jazyk ztuhlý? Až nebudu míti dechu? Až smrtelná muka zakalí všecky mé smysly? Co učiním?

A jak mi bude v duši, až se mi dostane posledního pomazání? Až uslyším recitovati: *Vyjdi, duše křesťanská . . .*? Až mě všichni přestanou těšiti, že se ještě uzdravím, a budou se mnou mluvit jen o ráji, o věčnosti, dodávající mi odvahy tím, že se zakrátko budu radovat v nebi? Nebudou tato dvě slova znamenati pro mne totéž co

umřítí? Jak budu tehdy připraven zanechat všeho a odejít s tohoto světa?

Myslím-li vážně na všechny tyto věci, mám skutečně strach. A přece, ať se bojím či nebojím, má poslední hodina udeří... Kdo mi potom pomůže? Bez dlouhého uvažování poznávám, že jediný Ježíš bude moci pro mne něco učiniti. Bude-li mi chybět on, bude mi chybět všechno, a já zůstanu sám se svými bolestmi a hrůzami.

Ale Ježíš mne neopustí... Viděl jsem, že dosud nikoho neopustil, dokonce se postavil k hlavě mnohých umírajících, kteří ho vždy nenáviděli, aby je spasil... nepřišel by ke mně, který jsem ho vždy miloval? Budu-li mít u sebe Ježíše, budou mé poslední hodiny tak zlé? Doufám, že ne, ba jsem tím jist...

Budu tedy trpět mnoho bolestí v celém těle, ale víra mi představí

Ježíše bičovaného u sloupu nebo visícího na kříži a dá mi trochu oné odevzdanosti, kterou měl on uprostřed svých muk. Budu míti srdeční záchvat a pohled do věčnosti mne zdrtí, ale Ježíš mi řekne slova, která kouzlí umírajícímu úsměv na tváři a působí, že trpí s radostí. Mám tedy míti strach? Ježíš utišil již tolik duší, utiší také mne.

Konec konců se táži: Je možné, aby mne Ježíš opustil, když budu umírat, mne, který jsem ho tolikráte prosil, abych směl naposled vydechnout v jeho náručí, který jsem tak často v životě zakoušel jeho lásky? Že by mi dal všechny tyto sladkosti, aby mne nakonec opustil? Toto by bylo rouhání, nechci je vyslovit a nechci na ně ani myslit.

Je možné, aby mne Ježíš opustil a nechal mne samého v smrtelné hrůze? Ó Ježíši, který máš ta-

kové Srdce, je to možné? Je možné, aby tvé Srdce zůstalo ve svatostánku necitelné a nepohnulo se k útrpnosti, když budu tolik trpět? Každodenní svaté přijímání — a v hodině smrti odloučení, Ježíši, je to možné? Nyní taková naděje, a potom takové úžasné zklamání, Ježíši, je to možné? Nyní ti stokrát a tisíckrát denně říkati „Můj Ježíši!“, a potom museti zakusit, že nejsi „můj“ — Ježíši, je to možné?

Pokud se mne týká, nechci se, Ježíši, vzdáti ani jediného zlomku své naděje. Budu vždycky věřit, doufat a říkat, že nebudu nikdy od tebe opuštěn, ani nyní, ani potom. A už od nynějška jsem přesvědčen, že mi udělíš pomoc ve všech mých potřebách, že mi budeš osobně pomáhat, že vydechnu svou duši na tvém Srdci, že zemru, jako jsem viděl umíratí tolik jiných: se

tvým jménem na rtech, se tvou láskou v srdci, se tvým nebem v dlaních.

ZA CHVÍLI

Zdá se mi opravdu, že jsem našel způsob, jak si ztrpčiti všechny radosti, i ty nejdovolenější a nejsvětější. Mohl bych v klidu prožívat krásné chvíle, ba celé dny, zatím mne tíží obavy a úzkosti opravdu zvláštní.

Protože zanedlouho, za několik dní mám konati práci, jež se mi protiví, protože teď mám snésti nepřiliš velikou únavu, protože mám překonati nezvyklou obtíž, přinésti obět', hle, ztrácím pokoj srdce. Představuji si, že to vše na mne padá jako kámen, který mne rozdrtí, svou fantasií zveličuji věc a ze zrnka písku činím celou horu. Vidím se již vržen do zápasu, jenž převyšuje mé síly, donucen nésti ohromné břímě, odsouzen k nespravedlivému sebeobětování a

jsem skoro přesvědčen, že to zaplatím životem. Můj pokoj prchá, srdce je sevřeno jako v kleštích, všecko mne tíží, radosti, kterých by mi nechybělo, jako by zakrněly pro starosti o budoucnost... Rozumí se, že mé modlitby i duchovní četba a rozjímání, sv. přijímání jsou rušeny tisícerými roztržitostmi. Jsem jako vykolejen, omámen, liknavý, nerozhodný, podoben tomu, kdo vidí valiti se na svou hlavu bouři a nemoha jí utéci, stojí a čeká, až ho zachvátí, protože není vyhnutí.

Ale konec konců, co je to, co mi nahání tolik strachu a mne tolik mate? Kde jest ona námaha, obět'...? Není to nic víc a nic méně, než co jsem již tolikráte konal. I tehdy se mi to zdálo nejprve velkou horou, ale potom, až došlo k uskutečnění, poznal jsem, že je to trochu dýmu. Pak jsem si řekl, že

to bylo bláhové, tak se báti, že se to po druhé nestane — a teď se to opakuje znovu.

A kdy nadejde hodina této oběti...? Ach, jak pošetilá je má mysl i mé srdce. Uplynou ještě dni a týdny, a já se lekám takovou dobu před tím? Nebylo by lépe, kdybych tuto časovou mezeru vyplnil modlitbou, rozjímáním, přiměřeným mé situaci, vzbuzováním větší důvěry v Ježíše, a tak se zabezpečil proti přítomnému strachu a proti budoucím nesnázím? Vím to všechno velmi dobře, ale zapomínám se tím řídit.

Jsem chudák, ale vlastní vinou. Mohu použítí Ježíšových pokladů, které se mi nabízejí, a nedovedu toho. On by mi mohl jediným úkolem milosti dáti sílu a vůli činiti stokrát více, než co budu musit učinit za chvíli a čeho se tak bojím. Ale na tuto milost nemyslím, v ni nedoufám a jí nehledám. Ach,

kdybych se mu oddal s trochou důvěry, mé rozčilení a můj nepokoj by pominuly. Štěstí pro mou sebe-lásku, že o této vnitřní bídě s nikým nemluví: jaký úsudek by si o mně utvořily osoby, které si mne ještě trochu váží, kdyby věděly, že mne leká taková maličkost? Kdyby tušily, že v některých okamžicích téměř lituji, že jsem si vyvolil stav, který mi ukládá takové oběti! Že téměř závidím světákům, že jdou životem bez takových obtíží!

A přece, ať je nálada mého srdce jakákoliv, zanedlouho se budu muset rozhodně podrobiti oné námaze a přinésti onu oběť. Tedy? Budu se hleděti s Ježíšem dorozumět.

Hle, Ježíši, přicházím k tobě, má duše je zpola ochromena, ty to víš a ty jediný můžeš mne uzdraviti. Dal jsi mučedníkům zázračnou sílu snášeti žalářování, bičování, mu-

čení, a to vesele, s jasnou myslí a s radostí v srdci. Což nedáš také mně částečku oné síly? Nemám jí potřebí mnoho, protože mezi mučedníky a mnou je propast... nedáš mi ani to málo, které potřebuji?

Jak se odvažuji přirovnávatí sebe k mučedníkům...? Ó Ježíši, smiluj se nad mým dětinstvím... nečiň pro mne nic zvláštního, spokojím se s jedinou věcí, s věcí obyčejnou, každodenní: s dobrým svatým přijímáním! Ó Ježíši, dej mi milost: přijmouti tě dobře dnes a vždycky, to mi postačí: obtíže, naruživosti, oběti nebudou mne více lekatí — ne, nebudou mne lekatí.

Budu-li míti Ježíše u sebe, budu míti ono Tělo, které pracovalo v potu tváře v dílně nazaretské, které snášelo námahu cestování a nočních bdění, únavu a zemdlenost, půst, hlad a trýzeň žízně; budu míti onu Krev, která vzkypěla

v žilách nad pokrytectvím farizeů, nad pomluvami falešných svědků a nespravedlivých soudců a kterou uměl tišiti božskou trpělivostí a prolíti až do poslední krůpěje na kříži; budu míti u sebe onu Duši, která prošedši trnitou cestou nejtěžších ctností, prodělavši v Getsemaně bez nářku agonii, vyšla z Těla, vyslavši k Otci poslední prosbu za odpuštění katanům; budu míti v sobě jeho Božství... Cože? Božství Ježíšovo ve mně...? Oděn, proniknut, oživen Božstvím, budu míti ještě strach polknouti onu hořkou pilulku...? žíti s onou antipatickou a nezdvořilou osobou...? zapříti svou vůli...? stravovati své síly ve službě Boží a bližního...? uhnati si nemoc při konání povinnosti...? Ale zrovna tyto věci a jiné ještě těžší působily svatým radost. Nejsou to vše plody dobrého svatého přijímání?

Budu hleděti na těžkosti, které se mi naskytují, místo abych hleděl na zázračné síly, které dal Ježíš těm, kdož v něho důvěřovali? Proč se oddávati bezdůvodnému a neúčinnému zármutku? Raději se připravím lépe na svaté přijímání.

Když na to myslím, stydím se sám před sebou. Je třeba skončiti a skončím to tak: oživím svou víru v Eucharistii, která je Chlebem silných, oživím důvěru v Ježíše, který vždy pomáhá těm, kdož v něho důvěřují, oživím svou lásku předsevzetím, snášeti radostně pro lásku k Ježíši každou obtíž, přinášeti každou obět'.

Ó Ježíši, děkuji ti za toto svaté vnuknutí, jež jsi mi poslal. Ted' už se nebojím ničeho. Budu hledět klidně do budoucnosti věda, že ať se mi přihodí cokoliv, budu vždy podporován tvou milostí a odpočinu na tvém Srdci.

ZA ZEMŘELÉ KNĚŽÍ

Přijmi, dobrý Ježíši, modlitbu, která se z mého srdce vznáší ke trůnu tvého milosrdenství. Je to modlitba prosycená láskou, soucitem a úctou. Ó Ježíši, prosím tě za tvé zemřelé kněží. — Vzpomeň, ó velký Bože, kolik pro tebe pracovali v tomto chrámě, u tohoto oltáře, ve zpovědnici, na kazatelně, svým slovem, příkladem a snad i bolestí, a kolik zbloudilých duší přivedli zpět ke tvým nohám, kolik nevinných zachránili! Kolik nevědomosti zaplašili z duší křesťanských, kolik útěchy dovedli vlévati do srdcí, zjitřených bolestí nebo vzdychajících pod tíží kříže, tak podobného kříži tvému! A nyní naplnivše své kněžské poslání, skončivše pro tebe poslední úkol života — měli by ještě vzdychat ve smírných plamenech očistce?

Je to možné? Ty jsi dobrý... ale jsi také spravedlivý! Tvoje přísnost ke kněžím jest úměrná velikosti, k níž jsi je pozvedl, a vznešené důstojnosti jejich posvátného stavu... Mnohé z nich vídal jsem po dlouhá léta v tomto kostele, viděl jsem je stoupati k tomuto oltáři, mnohé si připomínám jménem, živě si je představuji, jejich ctihodné a vážné postavy... nyní tam trpí, protože vykonávali svůj andělský úřad ne úplně dokonale. Ale nemnozí jen na ně vzpomínají, jen málokdo se modlí za ony duše požehnané! Jestliže nevděčnost a zapomětlivost bolí duše zemřelých, oč těžší a krutější je pro duše kněží! Sami se denně modlivali za zemřelé při každé mši svaté, proč se nyní na ně zapomíná, když tolik potřebují modlitby a pomoci! Ó Ježíši, který jsi je tak miloval, významenal zvláštní milostí, učinil je strážci své Krve a svého milo-

srdenství — smiluj se nad těmito dušemi! Ó Ježíši, vylej svou nejsvětější Krev, která každého okamžiku stéká do kněžských kalichů, v proudech do očistce a vyved' odtud ony duše požehnané, okrášli je novou milostí, shlad' všecku odpovědnost a jejich dluhy, oblékni je rouchem novým, které je učiní znova krásnými před nejčistším pohledem tvé spravedlnosti a lásky. Kolik duší získali tvou nejsvětější Krví tvému Srdci! Je možné, že by ti nezůstala ani krůpěj, aby očistila jejich duše, přivedla je do nebe, kde budou věčně opěvovati tvou lásku?

Zemřelí kněží! Proč je necháváš ještě v očistci, drahý Ježíši? Netrpěli dost na zemi? Rozpomeň se, dobrotivý Bože, na oběti, které museli přinést, aby se mohli věnovati službě tvého oltáře, vzpomeň na zápasy, bojované tak vytrvale, aby se odpoutali od světa a

snad od rodiny milované a něžně milující. Vzpomeň, jak se unavovali ve zpovědnicích, kde byli zavřeni po dlouhé hodiny, kde povolna, ale neodvratně byly stravovány jejich síly. A přece, aby ti získali duše, přemáhali únavu, a tak zkracovali svůj život. Rozpomeň se, co všechno činili, aby zachránili před nevěrou a před nemravností děti a mládež... rozpomeň se, jak bděli u nemocných a umírajících... vzpomeň na mše sv. za duše našich zemřelých, vzpomeň, kolikrát ukazovali zdrceným pozůstalým, sirotkům, vdovám třesoucí se rukou k nebi a hlasem zlomeným jim říkali: Důvěřujte, shledáte se se svými mrtvými jednou tam nahoře... A když ukazovali věřícím nebe otevřené, zůstane jim zavřeno?

Rozpomeň se, jak s nimi špatně jednala lidská nevděčnost a zloba, jak je svět zahrnoval blátem

pomluv, a oni přesto zůstávali věrni tvé lásce a duším, které jsi vykoupil. Ach, jak byla hořká jejich svatá služba! Modlili se, a byli proklínáni. Milovali, a byli pohrdáni, prokazovali dobrodiní, a byli olupováni, zastávali se slabých, a bývali utiskováni od mocných, dělili se s chudými o svůj skrovný chléb, a druzí jim lili žluč na chudá jejich sousta . . . oni se namáhali, aby dali duším život, a svět je pronásledoval až na smrt. A všechny tyto bolesti nestačí očistiti je od každé viny ještě před smrtí? Ó Ježíši, který jsi tak cítil s nešťastnými, který jsi tolikrát použil Boží všemohoucnosti k úlevě trpícím, rozpomeň se na své kněží, trpící v očistci muka nevýslovná, a smiluj se nad nimi! Kdysi vládli tebou samým, tvým Tělem, Krví, Duší, Božstvím, a nyní nemají míti nároků ani na jediné slovo odpuštění?

Obětuji ti, ó Ježíši, za tyto duše tvé vlastní utrpení a smrt, tvou Krev, tuto Hostii, zářící uprostřed světél na oltáři i skrytou ve tmách svatostánku. Obětuji ti také své ubohé modlitby, mše svaté, jimž jsem přítomen, svaté přijímání, dobrovolné mrtvení, pokání, které mi posílá tvá ruka spravedlivá, otcovská.

Zvláště ti obětuji své nepatrné zásluhy, ubohé modlitby, spojené se zásluhami a modlitbami Církve katolické za duše oněch kněží, kteří byli pravými dobrodinci duše mé. Smiluj se, dobrý Ježíši, nad oním knězem, který lil na mou hlavu křestní vodu, nad tím, který mě učil prvním pravdám víry, který mě první učil vyslovovati tvé jméno a mluvil o tvé lásce, nad tím, který slyšel mou první zpověď, který mě připravoval k prvnímu svatému přijímání, který mě nezkušeného uvedl na cestu ctnosti,

smiluj se nad oním knězem, který připravoval mé drahé k hodině smrti, který přinášel slova útěchy a naděje do mé rodiny, když byla zdrcena neštěstím, smiluj se nad oním knězem, kterého jsem zarmoutil více než jednou, vzpíraje se ctnosti a odporuje jeho otcovským radám, smiluj se nade všemi, kterým jsem sliboval modlitbu a na které jsem po jejich smrti nevděčně zapomněl... Ó Ježíši, drahý Ježíši, ty mi čteš v srdci a ve svědomí, ty víš, jaké jsou mé povinnosti a jaká jsou má přání, víš, za koho se musím a chci modlit, slyš na eucharistickém trůně svého milosrdenství dobrotivě můj úpěnlivý hlas, vyslyš moji vroucí modlitbu a rychle povolej do nebe duše oněch kněží, abys je korunoval, jako jsi je kdysi povolal, by byli korunou tvého svatého stánku.

HOŘÍCÍ SLÁMA

Kdybych řekl, že jsem jednal vždycky s Ježíšem dobře, jemně, s pravou synovskou láskou, řekl bych lež. Tolikrát jsem začínal, ale nepokročil daleko, budova mé křesťanské zbožnosti je nyní v tom stavu, v jakém byla před několika lety.

Vzpomínám si, že od svého dětství jsem cítil velikou touhu obětovati se Ježíši, ale cítil jsem také vládu veliké lehkomyšlnosti a nestálosti, a těmi jsem ovládán až do dnešního dne, střídaje skutky zbožnosti s netečností a vlašností.

Mohu říci, že jsem konal téměř všechny skutky pobožnosti. Četl jsem duchovní knihy, poslouchal jsem kázání, poznal jsem výhody duchovního přátelství. Viděl jsem v chrámě zvláštní pobožnosti některých družin, to mi stačilo, že

jsem slíbil sobě i Bohu odříkati denně určitý počet Otčenášů a Zdrávasů, vykonati občas křížovou cestu, konati různé pobožnosti, dáti se zapsati do některého bratrstva. A proto jsem kupoval nové a nové duchovní knihy, nosil jsem různé medaile, škapulíře, chodil na měsíční a týdenní schůze . . .

Protože mi bylo často těžké plniti současně všechny tyto závazky, pomalu jsem je opomíjel jeden po druhém, až konečně zpozorovav, že jsem jich téměř všech zanechal, vrátil jsem se s novou rozhodností, abych začal znova, zanechal jsem toho, a zase znova začal . . . Tak jsem byl celý měsíc nadšen pro modlitbu za duše v očistci, potom pro anděla strážného, potom pro obrácení hříšníků, později pro sv. Josefa, pak pro jiné světce, potom pro Pannu Marii pod různými tituly; byla to celá řada nejkrásnějších pobožností. S počátku se mi

zdálo, že každá z nich musí trvati celý život, ale po měsíci nebo po dvou jsem toho nechal, abych začal jinou pobožnost. A tak jsem pokračoval, pokusiv se o mnohé a nevytrvav v žádném... Zatím léta plynula a já jsem nevykonal nic. Poletoval jsem s květu na květ, ale medu jsem nasbíral jen málo. Zahříval jsem se u hořící slámy. To dostačilo, abych nezmrzl, ale nemohl jsem se rozohniti.

Ježíš to všechno viděl a měl se mnou soucit. Jistě by si byl přál viděti mne pevného a vytrvalého v jedné pobožnosti, místo abych se pouštěl do sterých. Má zbožnost mohla býti teď opravdovější a pevnější, než je.

Vykonav potom celou řadu zpytování svědomí, ujasnil jsem si tuto pravdu: Ježíš ve Svátosti byl mi nade všechno, ale myšlenka na něho přece neovládala mou mysl a láska k němu neovládala mého

srdce; svatá přijímání a mše svaté náležely k mým pobožnostem a povinnostem, ale nebyly pro mne hlavní věci.

Pochopil jsem konečně bez dalšího jiného zkoumání, že mé pobožnosti byly pouhý dým, proto nemohly připoutati mého srdce k Ježíši svátostnému; a kde chybí Ježíš, chybí základní kámen každé stavby, a co není shromážděno s Ježíšem, je rozptýleno.

Jaké bohatství bych nyní měl, kdybych si byl osvojil umění, všechno s Ježíšem počínati a všechno k němu obracet. Nuže, připočtu tento neúspěch k ostatním ve svém životě a naučím se z minulosti, jak zařídit svou budoucnost.

Učiňme tedy smlouvu, ó Ježíši! Já ti slibuji, že nezačnu příště žádný skutek zbožnosti, aniž prve poprosím o světlo tvé milosti a požehnání tvého Srdce. Vynasnažím se ze všech sil pochopiti, že každé

dobré dílo, malé nebo velké, vychází od tebe a musí se vracet k tobě. Slibuji všechny své pobožnosti konati před svatostánkem, nebo aspoň s myslí, se srdcem obráceným ke svatostánku, nemohu-li býti ve chrámě. A ty mi uděl velkomyslně odpuštění mé chladnosti a lehkomyšlnosti minulé, dej mi milost vnést tvůj oheň, neuhasitelný oheň tam, kde hořel kdysi plamen mého ohně ze slámy.

JEŽÍŠI! JEŽÍŠI!

Hle, modlitba, kterou se k tobě budu často obracet, můj milovaný Ježíši. Tvé vznešené jméno bude souhrnem všech mých tužeb, bude úzkostlivým výkřikem mého trpícího srdce, bude ti připomínati všechny mé bolesti a mé naděje. Ve smutných mých hodinách uvidíš mne klečeti před oltářem s pohledem, upřeným na Hostii, neschopného vysloviti jiné slovo, kromě tvého jména. Ježíši...! Když mne uslyšíš vyslovovati toto jméno, obrátíš se ke mně jako na volání lásky a usměješ se na mne, jak se dovedeš usmát na toho, koho miluješ. Ježíši...! Ty víš, že prudký nával bolesti udusil v mé duši všechny výkřiky, jen ne ten nejmocnější, který nejvíce odporuje sklíčenosti a zoufalství. Ježíši...! Ty chápeš, když mi země odepřela všecku posilu, že jen o tebe samého se opírá

má kolísavá naděje. Ježíši...!
Když mne drtí kříž svou nesmírnou tíží, ty víš, že jedině tvá moc mi může dáti tolik síly, abych jej mohl nésti, jak se sluší na křesťana. Ježíši...! Ty rozumíš, že život mne tíží a smrt mne léká, že odpovědnost za mou minulost a obava před budoucností drtí mé srdce hořkou lítostí a bázni před zavržením. Ó Ježíši...! Ty chápeš neustávající úsilí mého ducha, dobýti ráje, jediného místa, kde doufám milovati dobře, milovati neustále, milovati navždy. Ježíši...! Tímto jménem vypovím tajné dějiny duše, kterou tys miloval až k smrti a která nyní cítí potřebu milovati tebe až k smrti, dějiny, které by chtěla zpívati před svatostánkem na oslavu tvého milosrdenství a nesmírné velikosti tvé milosti. Ježíši...! Tento výkřik, opakovaný v hodinách mého utrpení, v bezesných nocích, ztrávených v skry-

tých slzách a tajném hoři, ve dnech únavy, v krátkých chvilkách oddechu, tento výkřik ti řekne, že má ubohá duše, sklíčená neštěstím, nechce tě nikdy opustiti, že dává přednost i smrti mučednické blízko Hostie před životem uprostřed slávy a světských radostí daleko od tebe. Ježíši . . . ! Ty víš, že chci, aby tvé jméno bylo mým posledním slovem, jež vyslovím svým posledním dechem. Pak mi vyjdeš vstříc a odpovíš: „Volal jsi mne, synu, hle, tu jsem . . .“ Není-li pravda, ó Ježíši, že mi vyjdeš vstříc a že mi to slovo řekneš?

ČEKÁM

Vylil jsem před tebou své srdce, ó Ježíši, vyplakal svou bolest, vypíval svou naději, vypověděl svou lásku, prosil jsem tě, zapřisahal. Nyní se cítím unaven, ale neodejdu, dokud mi neudělíš touženou milost.

Prosil jsem tě, důvěřuje v zásluhy tvého utrpení a smrti. Připomínal jsem tvému milosrdenství tvé bolesti, připomínal jsem ti tvé: „Tlucte, hledejte, prostě...“ ale až dosud jsem nic neobdržel, a přece nechci odejít, zůstanu zde, očekávaje tvou milost...

Abych svým modlitbám dodal více důraznosti, doporučil jsem se jistým duším, které jsou ti tak drahé, aby se modlily za mne; a zdá se mi, že duše, které jsou s tvým Srdcem v tak důvěrném styku, dříve či později musejí býti vyslyše-

ny. Ač už dlouho se za mne modlí, milost ještě nemám... ale jsem zde a čekám.

Je možné, že já jediný bych měl takovou zdrcující výsadu, býti vyloučen z hostiny tvé lásky? Mnozí tě prosili snad méně než já a snad s menší důvěrou nežli já, a byli vyslyšeni. Slyšel jsem mnohokrát o jejich dřívějších bolestech a nynějších útěchách, a já jsem stále zde s prázdnýma rukama. Ó dobrý Ježíši, až dokavad?

Nepřítel mi vnuká myšlenku zanechat modlitby. Jak strašné to pokušení! Hledám ve svém srdci a v nejtajnějších hlubinách duše nějaké zvolání... střelnou modlitbu... výkřik... něco, co by mohlo býti modlitbou, a vracím se, abych ti ji pověděl... Ale mluví k tobě pouze mé zaslzené oči a vzdechy mého srdce... Pak se vracím mlčky, smuten... čekám.. a ustavičně čekám...

Obracím se k Marii, ke svým sv. patronům, k duším v očistci, k duším, o kterých myslím, že jsou již v nebi, vypravuji jim, co trpím, v co doufám, ale potom vědom si toho, že prvním a nejmocnějším prostředníkem u Boha jsi ty sám, soustředím celou svou duši na svatou Hostii, ó Ježíši, mé srdce zápasí téměř se tvým Srdcem, abych tě přinutil mne vyslyšeti, a potom, když už nemohu, mlčím, skloním hlavu a čekám...

Za jakou cenu mi popřeješ této milosti, ó Ježíši, řekni mi to, za kterých podmínek mne vyslyšíš? Chceš ode mne umrtvování? Budiž. Chceš ode mne více trpělivosti? Budiž. Chceš, abych byl vlídnější a pln lásky k oné nepříjemné osobě? Přičiním se všemožně. Chceš, abych byl přesnější ve svých povinnostech? Slibuji ti to. Chceš ode mne onu obět' ? Víš dobře, jaké přemáhání mne to stojí, a pře-

ce s tvou pomocí chci tuto oběť přinést. Můj drahý Ježíši, vidíš dobře, že nejsem k ničemu, a chceš mne vyslyšeti jen za cenu oběti, převyšující všechny mé síly...? Nevím, co žádáš ode mne, než mne vyslyšíš. Vím jediné, že ty můžeš všechno, že já potřebuji všechno, a... jsem zde a čekám.

Je možné, aby svatostánek, k němuž jsem spěchal ve svých bolestech jako k svému útočišti, aby tato studnice mých nadějí stala se místem mého zklamání? Je možné, abych viděl jiné klaněti se před svatou Hostií, modliti se, děkovati..., a sám byl nucen říci, že pro všechny ostatní je vždycky nějaká milost, a pro mne není nic? Aby mne při sv. přijímání bolest donutila říci, že už nevím, oč mám prositi svého Ježíše, protože mi vždycky řekne: „Ne?“ Ježíši, vidíš, k jakým koncům spěji. Bezmála bych se rouhal, místo abych se

modlil. Ó Ježíši, vidíš, že jsem zde? Vidíš, že tak trpím? Vidíš, jak jsem neústupný ve vyprošování oné milosti? Vidíš, že jsem vynaložil všechny své síly na modlitbu a naději? Ó Ježíši, neodejdu odtud, dokud mne nevyslyšíš. Co jsem mohl učiniti, učinil jsem. Nemohu jiného, než čekat. Ó Ježíši, to ostatní se týká jen tebe.

KRÁSNÁ CHVÍLE

Ježíš ve svatostánku a duše, očištěná od svých vin, klečící před oltářem, — jaký to rozdíl! Kdo nezná Ježíše a vidí ho, jak se obrací k hříšné duši, chtěl by se postavit mezi ně a rozdělit je na věky.

Ach, jak málo znají lidé Ježíše! Měli by vědět, že pro něho jsou nejkrásnější ty chvíle, ve kterých vzdělává svou milostí obrácené duše.

Zapomíná se často na Evangelium, které líčí, jak Ježíši byla milejší lítost jedné hříšnice než sto spravedlivých, kteří pokání nepotřebovali. Mnozí si představují Ježíše příliš odlišného od toho, kterého líčí Evangelia. Je dobré, že Ježíš ve svatostánku je obklopen dušemi čistými, krásnými, nevinnými, svatými, ale ještě lepší jest, že se kolem něho tísní zástup duší

plačících a lkajících. A konečně, Ježíš nepřišel na zemi, aby hledal anděly, těch měl dosti v nebi, nýbrž přišel hledati nás, hříšníky, přišel zemřít pro naši spásu, a kdykoli může na své srdce přivnouti kající duši, je to pro něho zde na zemi chvíle radosti. Dejme tomu, že duše ztratila nevinnost dřív, než poznala její cenu, a že po dlouhá léta nečinila nic jiného, jen hřešila, hřešila a hřešila. Představme si, že po svaté zpovědi, po rozhřešení si klekne před svatostánek a pláče, pokořuje se a miluje Ježíše oním zlomkem lásky, který pro něho zůstal v jejím srdci. Je to obraz, který nechápe mnoho křesťanů, neznajících Evangelia, ale tento obraz má tolik půvabu v sobě, že může nebe uvést u vytržení.

Ježíš a duše kající!

Duše, která se modlí se slzami v očích, se srdcem, sevřeným bolestí, která se odvažuje líbati ne-

toliko nohy, nýbrž i bok Ježíšův, a tak se připravuje přijmouti ho, aby mu řekla, že jest jeho, celá jeho, na věky jeho.

A Ježíš, který nikdy nepřestal býti Ježíšem, Ježíš, který shromažďoval její slzy jednu po druhé, jako by to byly vzácné drahokamy, Ježíš, který si otevřel bok, aby na ni vylil poslední krůpěj krve, v ní ji vykoupal, očistil, občerstvil a celou ji pronikl, aby zazářila milostí a nadpřirozenou krásou.

Kdo vidí tento výjev a není přitom pohnut, nechválí a nevelebí milosrdenství Páně, dokazuje, že velmi málo rozumí vznešenému Srdci Ježíšovu . . . A kdyby byl býval v domě Šimona farizea, byl by snad býval hoden seděti za stolem proti Ježíši, ale nebyl by mu líbal nohou a nebyl by je umýval slzami.

Když Ježíš vstúpoval do Jerusalema uprostřed jásajících zástupů, které mu prozpěvovaly nadšené

Hosana, plakal; ale když Magdale-
na plakala bolestí u jeho nohou,
jeho Srdce plesalo nad vítězstvím
a on byl šťasten.

ŠŤASTNÁ SMRT

Je to jeden z nejkrásnějších snů mé duše; je to sen, který oživuje tou měrou, kterou přibývá mých let a ubývá mých sil. Zejména když jsem u Ježíše, představuji si sebe sama na loži smrtelném několik minut před odchodem na věčnost, po rozloučení se všemi mými drahými: mé srdce je odpoutáno ode všech věcí pozemských, nade mnou otevřené nebe, andělé se na mne usmívají, Maria mi kyne a Ježíš vztahuje ruku, aby mne pozvedl výš. Myslím-li na to všechno, pláči, ale je to pláč radostný.

Což by byla takováto krásná smrt, o níž mluví tolik knih a kazatelů, pouhým snem? Byl by to krutý omyl, kdyby život, prožitý v lásce Ježíšově, měl skončiti preludem...! Ale smím doufati, že taková svatá smrt bude mým údě-

lem? Vím, že mnozí svatě zemřeli v Pánu, a viděl jsem to víc než jednou těmato svýma očima; ale chtěl bych míti jistotu, že i já zemru takovou krásnou smrtí.

Na to myslím při svatém přijímání... Kdo ví, jestli mezi tolika Hostiemi, skrytými ve svatostánku, bude také potom jedna pro mne? Říkám to Ježíši, aby všecka svatá přijímání za mého života považoval za přípravu na mé poslední svaté přijímání v hodině smrti. Říkám mu, že doufám pevně v nekonečnou dobrotu jeho Srdce, neboť když mi tolik pomáhal k vítězství v bojích za mého života, jistě mne neopustí, až budu bojovati boj poslední a ze všech nejrozhodnější... Říkám mu, že nechci zemřít bez něho a že toliko na jeho Srdci chci vydechnouti svou duši... zkrátka říkám mu různé věci... a mnohé jiné, které nedovedu říci, umí si sám dobře

přečísti v mém srdci. A často po celou dobu sv. přijímání rozmlouváme pouze o smrti.

Na ni myslím při mši svaté... Oběť Ježíšova na kříži mi připomíná mou oběť, kterou mi bude přinést na mém lůžku smrtelném. Kéž bych potom pocítil, jak Krev Ježíšova proudí do mé duše... Kéž bych uslyšel slova: Ještě dnes budeš se mnou v ráji...! Kéž bych umřel s ním...!

Zdá se mi, že by mi na tom nezáleželo, jestli umírám na lůžku z kamene, jen když by to bylo kámen z Kalvarie... mám-li dřevo pod hlavou, jen když by to bylo dřevo Kříže... jsem-li třeba pošlapán, když by to bylo nohama Ježíšovýmá. Líbal bych ony kameny, ono dřevo, pokropené Krví Ježíšovou, a líbaje rány jeho nohou, vložil bych do nich svou duši, aby vnikla jeho žilami až do jeho Srd-

ce a spočinula tam na věky v lásce . . .

Na smrt myslím při svých návštěvách . . . Tu se dívám na Ježíše a představuji si sebe jako dceru Jairovu, jako jediného syna vdovy naimské, jako jeho přítele Lazara a dávám pozor, dívá-li se také on na mne, má-li soucit se mnou, má-li v oku slzu soustrasti a lásky, jestli se mi přiblíží, jestli se mne dotkne, jestli mne zavolá . . . a někdy se mi zdá, že Ježíš se mnou jedná jako s některým z těchto tří vyvolených, že mě volá k životu, ale ne k časnému, nýbrž ke krásnému životu věčnému. A pak mu děkuji, zpívám Te Deum, říkám mu, že ho miluji celým svým srdcem, aby mě po smrti vzal do ráje.

Na smrt myslím, když mě bolí srdce a oči se mi zalévají slzami. Nač také mohu myslit v hodinách svého utrpení, ne-li na tu hodinu,

která bude poslední hodinou mého utrpení? Zkoušel jsem již stokrát ohlížeti se v bolesti po světských nadějích, ale to jen rozmnožuje mé trápení, protože se tak hromadí zklamání na zklamání. Bolesti života nejlépe zmírní myšlenka na útěchu smrti.

Ach, jaká to radost, živá, hluboká, vznešená, přijímati Ježíše, přivinout se k němu a potom zapomenout na celý svět, okoušet sladkosti umírání, když on se líbezně usmívá, když zní jeho sladký hlas, tluče jeho Srdce a hoří plamen jeho lásky.

Čeho je potřebí, abychom tak umřeli, abychom umřeli s Ježíšem? Stačí — s Ježíšem žíti.

NEJTĚŽŠÍ SLOVO

Mluvil jsem již tolikrát s Ježíšem, mluvím s ním každý den, říkám mu spoustu věcí, nejkrásnějších a nejlíbeznějších, jaké mi vnuká mé srdce; ale slovo krásnější než všechna jiná slovo, jemuž jsem se učil od dětství, slovo, bez něhož každá modlitba pozbývá krásy a hodnoty, mu nikdy neříkám. Přichází mi samo od sebe na rty, zejména ve chvílích bolesti, ale neodvažuji se vysloviti je, protože srdce se vzpírá. A proč říkati slovo, které vypadá jako přetvářka? Ježíš je řekl v Getsemaně, poroučí všem opakovat je, neboť je to nejkrásnější slovo, které mohou vyslovit rty křesťana: „Bud' vůle tvá!“

Kolikrát jdu k Ježíši, abych vyliil do jeho Srdce moře své hořkosti abych mu vypověděl všechny

své bolesti a naděje, abych ho zapřisahal, aby se nade mnou smiloval... a vracím se zpět stísněn, že jsem neřekl všechno, že jsem neřekl: „Bud' vůle tvá!“ Při modlitbě mi dává Ježíš na srozuměnou, že chce rozhodně ode mne toto nesusnadné slovo, protože je mu nejvítanější. A já odporuji neústupně tomuto svatému vnuknutí a místo toho mu pořád vnucuji svou vůli. Rád bych dostal od něho, co chci já, a nemyslím na to, dáti mu, co chce ode mne on. Uznávám svůj omyl; ale jak je těžké, objeviti se před Ježíšem s křížem na ramenou, se srdcem zlomeným a říci mu upřímně: Ó Ježíši, chceš, abych trpěl toto mučednictví. Já také... Jak je nesusnadné, odříci se svých tužeb a nadějí na několik klidných dní jedině proto, abych mu učinil radost. Jak je nesusnadné trpěti a chtít trpěti ještě víc protože se to líbí Ježíši.

A přece svatost záleží v tom a jedině v tom, činiti vůli Ježíšovu. Co si tedy počnu se svým ustavičným odporem k onomu: „Bud' vůle tvá?“ Snad Ježíš na nic jiného nečeká než na toto nesnadné slovo, aby mě učinil svým miláčkem ... Tedy?

Ó drahý Ježíši, rozumem chápu všecko, ale srdce je tak vzpurné! Ty sám tedy dokonči dílo své milosti, ty sám učiň účelivým toto ubohé srdce, ustavičně odporující ... Ó Ježíši, dej mu, co poroučíš, a potom poruč, co chceš!

DOBRÝ DEN, JEŽÍŠI!

Hle, Ježíši, nastává úsvit nového dne! Co ti přinese? Bude to den nových vin nebo veliké lásky? Kolik svatokrádeží, kolik rouhání, kolik podlosti probodne tvé Srdce? Kolik modliteb, kolik hrdinských úkonů ctností tě potěší? Nevím. Není to v mé slabé moci znemožniti dílo tvých katanů a vyrazit jim z rukou kladiva a hřebý. Ale ty můžeš přijmouti mé přání a proměnit je v plameny lásky, které by v srdcích mnoha klanitelů vzplanuly a potěšily tvé Srdce.

Dobrý den, ó můj Ježíši! Kéž se rozmnoží dnes počet duší, přístupících k tvému svatému stolu. Kéž přijdou duše dobré nabídnout ti teplý útulek ve svém srdci... mramor oltáře je příliš chladný pro tebe, v ciboriu neslyšíš tlukot

srdce, a přece máš rád teplo milujících duší.

Dobrý den, Ježíši! Přeji ti z celého srdce, aby přišly dnes k tobě duše bázlivé, úzkostlivé, aby přistoupily k sv. přijímání, aniž by se před ním zpovídaly, aby přišly třeba s všedními hříchy, jen když budou bez těžkých vin, aby k tobě přišly s přáním způsobit ti radost a získati pro sebe nový příliv milosti. Kéž by se už jednou rozhodly svěřiti se s plnou důvěrou tvým rukám a tvému Srdci! Jaký krásný den by to byl pro tebe, kdyby mnoho zbožných duší přistoupilo k sv. přijímání!

Dobrý den, Ježíši! Oltáře jsou připraveny, kněží vystupují na tu ustavičnou Kalvarii katolických chrámů... Ale kolik lidí přijde na mši sv.? Kolik proudů božské Krve vylévá se na zem... a téměř nikdo nepřichází čerpat odtud spásu a milost. Přeji ti, dobrý Ježíši, aby

celé zástupy trpících křesťanů, kteří prolévají slzy bez útěchy a naděje, přišly sem, spojití své utrpení s utrpením tvým, posvětití své bolesti tvou Krví, naučiti se trpělivě snášet lidskou nespravedlnost, aby přijímaly v duchu svaté oddanosti a smíru všechna neštěstí, aby poznaly, že utrpení je nejvznešenější korunou na čele lidském, když ji neseme, pohlížejíce na Ukřižovaného a líbajíce kříž.

Dobrý den, ó Ježíši! Kéž dnes nezůstane chrám opuštěn ani jednu hodinu, kéž nejsi ani jedinou minutu bez klanitelů. Ó Ježíši, chtěl bych, aby ti rozuměli také druzí! Ty, který miluješ, jak musíš toužiti po tom, aby tě duše ujišťovaly, že jsi milován. Kéž přijdou dnes a říkají ti stokrát a tisíckrát krásná slova, kéž přijdou duše nevinné i hříšné... Ach, ty víš, že velmi často také pod blátem mnohých vin může se skrývati jis-

kra lásky. Kéž přijdou hříšníci a povědí ti tajemství svých duší, kéž ti řeknou, že pod drtivou tíží malomyslnosti a lidských ohledů se tají jejich touha povstati, vrátiti se do tvé náruče, prositi za odpuštění, smířiti se s tebou, kéž přijdou, aby ti řekli, že se chtějí obrátit . . . Jak krásný den by to byl pro tebe, kdyby všichni zbloudilí přišli ti nabídnouti své unavené duše se srdcem zkroušeným nebo aspoň toužícím po návratu, kdyby si oddechli v objetí tvé milosti a lásky.

Dobrý den, ó Ježíši! Přeji ti den radostný, a přece ti připravuji nové utrpení. Ó Ježíši můj, ty víš, že bych tě chtěl milovati tisíckrát a tisíckrát více, ale ty víš, jak slabá je má vůle a jak jsou nestálá má předsevzetí . . . Tedy? Dobrý den, Ježíši! Pro mne bude dobrý, když se budu neustále snažiti, abych žil zcela ve tvém srdci, a pro tebe bude dobrý, když budeš míti mou duši,

která tě miluje, jako tě milovali
svatí.

DOBROU NOC, JEŽÍŠI!

„Jak mě bolí, musím-li tě opustit! Ach, kdyby nebylo potřeby, která mi velí odpočinout, zůstal bych s tebou až do zítřka, stále bych s tebou mluvil, stále se na tebe díval a tebe miloval. Zdá se mi, že bych ti říkal nové věci, že bych měl v srdci nový žár, že bys mne posvětil; ale jsem nucen odejít, opustit tě, ukončit všechny výlevy svého srdce ubohým pozdravením „Dobrou noc!“.

Dobrou noc tedy, drahý můj Ježíši! Ale jak můžeš mít dobrou noc v mlčení, ve tmě, v samotě? A což, jestli ti nadejde noc, jako byla noc tvého utrpení? Ach, jistě tomu bude tak. Ty se modlíš a lidé spí nebo se ti rouhají, dávají ti poličky, plivají na tebe a činí ještě horší věci. A co učiníš ty...? Budeš dále trpět, modlit se a milo-

vati. Ona strašlivá noc byla jen jedna, kdežto noci ve svatostánku nelze spočítati. V nich se obnovují bolesti a ustavičně bolesti tvého Srdce. Ach, kéž bych mohl poručeti andělům! Svolal bych jich celou legii, aby ti zpívali o radostech nebeských. Jejich píseň by přikryla hrozná rouhavá skřeky. Zavola bych je, aby se rozestoupili v tisícových kruzích okolo tvého svatostánku, a tak zakryli vzrůstající příliv lidské hanebnosti.

Dobrou noc, ó můj Ježíši! Nastanou ti zanedlouho chvíle, jaké jsi prožíval na Kalvarii. Tam byla také tma a na plošině kalvarské byl jenom divoký zástup katanů a houf plachých a plačících žen. Hlasy krvavého záští a vzdechy zarmoucené lásky byly jediným rušivým zvukem v oněch temnotách. Této noci budeš míti podobnou společnost, protože na tebe vzpomenou nejen mnozí hříšníci, aby tě uráže-

li, nýbrž i duše šlechtné, aby tě milovaly. Oněm hříšníkům nestačí k urážkám den, chtějí ještě noc. A ony svaté duše jsou puzeny pokračovati i za noci v modlitbách a pokání, které konaly po celý den. Kdo bude mít větší moc nad tvým Srdcem? Ó Ježíši, smiluj se této noci nad oněmi nešťastníky, kteří nevědí, co činí. Prosím za ně. Odpuť jim a dej, ať jsou tvoji.

Vyslyš této noci modlitby, přerývané pláčem, které k tobě budou vysílati mnohé duše, čisté nebo očištěné bolestí, jež není méně krásná než nevinnost. Ty znáš tyto duše, ó Ježíši! Jsou to tvé nevěsty. Modlí se k tobě za sebe, ale ještě více za ony nešťastníky, kteří obnovují tvé bolesti kalvarské. Vyslyš je, ó dobrý Ježíši, na jejich prosbu obrat' jednoho hříšníka, aspoň jednoho... Ó, jak šťastna bude pro tebe tato noc, jestliže věnec lilií bude spleten s věncem rů-

ží, aby společně ozdobily tvůj oltář a naplnily vůní tvůj svatostánek.

Dobrou noc, ó Ježíši! Jestli nějaký ubožák bez přístřeší přijde hledati odpočinek na prahu chrámovém, klesne na kameni hladov, otrhaný, zkřehlý, ó kéž aspoň on si uvědomí, že kousek od něho bdí ten, který měl postavení méně záviděníhodné než lišky, protože neměl kamene, na který by položil unavenou hlavu; kéž ti pošle pozdrav, aspoň jedinou myšlenku, a bdí tu jako zástupce chudiny, který střeží krále nebeského.

Dobrou noc, ó Ježíši! Kéž mluví za mne tato lampa svým mírným, tichým světlem a připomíná ti mou víru, která mě vrhá ve dne na kolena před svatostánkem... Kéž ti připomíná naději, která těší mé srdce v hodinách zármutku a bolesti; kéž ti připomíná lásku, kterou ti posvěcuji všechny své myšlenky, city, skutky a celý svůj ži-

vot; kéž ti připomíná, že jsem oplakával u tvých nohou své viny a byl jsem blažen tvým odpuštěním a tvou milostí. Kéž ti tato požehnaná lampa vypravuje, že jest ještě mnoho duší, žijících tvou láskou, a že by rády opustily svůj odpočinek, aby ti řekly „Dobrou noc, Ježíši!“.

ZA NĚ

Nemohl bys, ó Ježíši, prokázati milost tolika duším, které jsou na cestě k věčnému zavržení? Je mezi nimi mnohá, kterou bych chtěl přivésti na cestu spásy, aniž by to zpozorovala, chtěl bych ji obrátiti, aniž bych jí však řekl jediné slovo, neboť by mne ani nevyslechla. Je to možné?

Přišel mi na mysl praktický plán, který jsem svěřil před svatoštánkem Ježíši, aby mu požehnal a uskutečnil jej.

Plán je takový: protože s některými hříšníky je zbytečné mluvit a napomínati je, aby se obrátili, postavím sebe sama v jistém smyslu na jejich místo, představím se Ježíši jako jejich zástupce v naději, že Ježíš bude přijímat ode mne, co konám na jejich místě, jako by to učinili oni.

Budu míti na zřeteli zvláště jednoho hříšníka:

1. Kdykoliv půjdu ke svaté zpovědi, představím si, že jsem obtížen také jeho hříchy, budu prositi Boha za odpuštění pro něho a požádám zpovědníka, aby mi uložil pokání za něho.

2. Přistoupím jednou v měsíci k svatému přijímání nejen za jeho obrácení, ale také na jeho místě a budu obětovati toto svaté přijímání Ježíši, jako by je byla vykonala ona duše.

3. Každého rána i večera se pomodlím Otčenáš a Zdrávas a vzbuzení lítosti. Budu vroucně prositi Boha, aby přijal tuto krátkou modlitbu, jako by vycházela ze srdce a z úst „mého hříšníka“ a zejména aby přijal za něho vzbuzení lítosti.

4. Jednou za týden nebo častěji, podle možnosti, budu přítomen mši svaté na týž úmysl.

5. Budu se cvičiti zvláště v oné ctnosti, která mu nejvíce chybí.

6. Každý den přinesu v obět' za něho nějaké mrtvení, vnitřní nebo vnější, a snesu na usmíření za něho bolesti, které mi přinese budoucnost.

Co říkáš, Ježíši, tomuto plánu? Zdá se ti špatný? Doufám, že nikoliv. Tedy jej začnu prováděti bez všeho, hned od dnešního dne. A ty mu ve své dobrotě požehnej!

Ó Ježíši, jsme tedy domluveni. Představím tvému milosrdenství onoho hříšníka; všechno dobré, které vykonám za tímto účelem, přijmi, jako by je učinil on sám. Tato ubohá duše se bude tedy mým prostřednictvím k tobě modlit ráno a večer, bude se zpovídat, přistupovat ke sv. přijímání, bude přítomna mši svaté, bude se umrtvovat a činiti pokání a cvičiti se ve ctnostech . . .

Nelíbí se ti toto zastoupení? Ó drahý Ježíši, nevynalezls ty sám toto umění zastupovati hříšníky, netrpěls a neumřels na kříži na místě hříšníků celého světa? A nepřijal tvůj Otec tuto záměnu? A neodpustil všem?

Dovol, abych napodobil trochu tvůj příklad, a napodob také ty příklad Otce nebeského. Přijmi tuto nabídku, požehnej a odpusť!

Jak bych byl šťasten, kdybych svými ubohými skutky mohl přispěti ke spáse jedné duše a zachrániti ji, aniž by o tom věděla, aniž by bylo potřebí vytknouti jí přímo nějaký hřích, aniž by bylo nebezpečí, že se obrátí k dobrému jedině proto, aby se zalíbila mně.

Doufám, Ježíši, že uvidím onu duši zachráněnu dříve neb později. Budou se vzpírati hříšníci, hledá-li je tvé milosrdenství? Vždyť nemusí činiti nic jiného, než krok k tobě. A tento krok, jakož i mno-

hé kroky, které činím já, budou pojaty, jako by je učinil onen hříšník, jemu tedy připadne zásluha a odměna obrácení a odpuštění.

Doufám, ó Ježíši, doufám pevně. Myšlenku, věnovati se tomuto svatému dílu, jsi mi seslal ty a já vím, že když ty přiložíš ruku k dílu, že je také dokonáš. Není tomu tak, ó Ježíši?

SVATOST

(Na adoraci.)

Klanění.

V této chvíli jsem v přítomnosti Pána a Boha svatých, samé Svatosti. Jaká čest pro mou nicotu! Ježíš — svatost, já — bída a hřích. A přece mne nedrtí svou přísností, strpí mne ve svém milosrdenství, ba volá mne sem jeho láska, aby mne konečně pohnula klaněti se tomu, čeho jsem si dosud nevážil.

Svatost! Jak je to krásné! Kolikrát jsem ji obdivoval na jiných! Kolikrát si jí vroucně žádal pro sebe! A hle, tato svatost je zde, přede mnou, v této Hostii! A je zde jako pramen, aby se vylévala na svět a plodila divy ctnosti. Je tu pokora... je tu trpělivost... čistota... obětavost... láska. Čtu-li životy svatých, povzbuzují mne.

Ó, kdybych uměl čísti v Hostii!
Toužím často zaletěti do nebe a
uzříti některé svaté. Ach, jaké by
to bylo nebe, kdybych mohl viděti
svatost, skrytou v této Hostii! Kdy-
by jen jednou, jedenkrát sestou-
pili svatí s nebe na zemi, kráčeli
kolem mne, zastavili se u mne jen
minutu, sklonil bych čelo až do
prachu, abych je uctil. A co je ta-
to Hostie? Není to sama svatost?
Tedy ... ?

Ó Ježíši, cítím potřebu klaněti
se ti jako andělé, a klaním se ti!
Ach, kdybych mohl vymazati ze
své duše hanbu, že jsem se téměř
klaněl stvoření! Kdybych ji mohl
smazati tím, že bych se klaněl celý
život tobě ve sv. Hostii! Kéž bych
mohl ustavičně zpívati na zemi, že
jsi svatý, svatý, třikrát svatý. Kéž
bych mohl svolávati a shromažďo-
vati kolem sebe lidská pokolení,
aby opěvovala a oslavovala tvou
svatost! Kéž bych mohl rozbíti vše-

cky modly země a z jejich trosek
zbudovati chrám ctností eucharis-
tických!

Díky.

Svatost Ježíšova nezůstává uza-
vřena v Hostii jako v knize se sed-
mi pečetěmi, nýbrž vystupuje ši-
roce jako veletok, aby zaplavila
celou zemi požehnanými vlnami
spásy.

Ježíš ve Svátosti si mne vyvolil
a hned po narození mne obohaco-
val ustavičně poklady své svatosti.
Posvětil mne očistnou vodou křest-
ní, sotva jsem se objevil na zemi.
A potom neustal ani na jeden den
vylévati na mou duši déšť svatosti
ve svátostech . . . . svým slovem . . . .
vnuknutím . . . . dobrým příkla-
dem . . . Kdo mne uvádí do styku
s dušemi, oděnými svatostí, nebo
mi dává jíti kolem nich? A odkud
jsou předsevzetí, která občas či-

ním, abych sebe sama napravil, polepšil, vykořenil jisté vášně? Ježíš mne chce táhnouti k sobě kouzlem své svatosti, zejména ve svatém přijímání, kdy sestupuje do mého srdce. S touto Hostií přijímám všecku svatost, která zdobí nebe i zemi... mám ji všecku... ale přivlastňuji si z ní tak málo...!

Je pravda, že satan a svět mne obklopují pokušením a pohoršením, ale je také pravda, že Ježíš mne obklopuje krásou a milostí své svatosti. Jestliže často zvlažním, není to pro mnohé zlo, které vidím, ale spíše pro nadbytek ctnosti, která je mi tak blízko a které neužívám.

Díky, ó Ježíši! Co by ze mne bylo této chvíle, kdybych tě nebyl měl ustavičně tak blízko, kdybych tě nebyl přijímal tak často! Kam bych byl zašel bez svatostánku, bez eucharistie, bez svatého přijímání?

Díky, ó Ježíši, za svatá vnuknutí zde . . . . za odpor, který jsi mi vnu-
kal ke světu . . . za hrůzu před hří-
chem . . . díky za ty šťastné hodi-
ny, které jsem ztrávil u tvých no-
hou a které mne tak posilovaly,
abych ti zůstal věren!

Díky za povolání, za výčitky,
které mě povzbudily, abych po-
vstal z hříchu. Ach, nikdy neza-
pomenu na ony smutné dny, jichž
jsem používal k získání pekla! Ale
ještě méně zapomenu na svatost,
která se mi zjevila v Hostii a která
byla pro mne rajským magnetem.

Lítost.

Před svatostí Ježíšovou vyniká
tím více má nevděčnost a pošeti-
lost. Měl jsem býti v pekle, a jsem
ještě zde . . . není to však mou zá-
sluhou, nýbrž spíše jeho milosr-
denstvím. Ale zatím mne tíží vý-

čitka, že jsem si dosti nevšímal svatosti Ježíše v Eucharistii. Z takového pramene jsem načerpal sotva několik krůpějí... ale tolik proudů jsem promarnil.

Viděl jsem Hostii před sebou, když byla nesena v průvodech nebo když byla přijímána od duší lepších, než jsem já, a neříkal jsem ani slova. Byl jsem na břehu rybníka v Betsaidě, a jestliže jsem se neponořil do spásonosných vod, nebylo to vinou anděla, bylo to vinou mou. Kolik mší svatých, svatých přijímání jsem zanedbal! Kolik jsem opomenul návštěv, kolik jsem potlačil dobrých vnuknutí! Jaké bohatství jsem ztratil!

Ježíš byl tu k mým službám, připraven posvětit mne, jen kdybych ho byl o to prosil. Promarnil jsem čas návštěvy, mše svaté a také část svatého přijímání, mysle na něco jiného.

Nezbývá mi, ó Ježíši, než vzývati tvé milosrdenství a doufati v odpuštění. Utěšuje mne myšlenka na tolik duší, které po dlouhých letech, ztrávených ve hříších, s tvou milostí povstaly z kalu a podařilo se jim ještě zanechati na zemi světlou stopu svatosti. Ó Ježíši! Koli-krát jsi vzal do ruky bláto, abys z něho utvořil bytosti sobě podobné!

Doufám, ó Ježíši, že zapomeneš na můj dřívější nevděk a budeš pro mne vždy Ježíšem nejkrásnějších dnů mé dětské nevinnosti... kdy jsi mne tolik miloval... kdy jsem tě i já tolik miloval...

Slyš, můj dobrý Ježíši: budu míti vždy ve svém srdci hořkost svaté lítosti, protože jsem urazil tvou svatost. Ale ty měj vždy ve svém Srdci trochu něhy pro mou ubohou duši, až ji uvidíš skleslou nad minulostí a malomyslnou nad budoucností. Tato něha, o kterou tě

prosím, budiž tvou vznešenou pomstou za všechny urážky, jimiž jsem tě zarmoutil.

Prosba.

Chce-li mne Ježíš míti u sebe, sestupuje-li často do mého srdce, je to proto, že mne chce učiniti svatým. Tedy i já mohu doufati, že se stanu svatým. I já mohu létati tak vysoko, až se ztratím v božském světle Ježíšově. Ach, jak bych byl šťasten, kdybych mu byl aspoň trochu podoben! Ale chybí mi síla a sám nemohu nic. Mohu snad toužiti po této svatosti, ale dosíci jí, to bude jen krásným snem, dokud mi Ježíš nepodá ruku a mi nepomůže. Je tedy třeba, abych se k němu přivinul a srostl s ním jako ratolest s vinným kmenem: pak bude síla jeho svatosti prouditi mou duší a učiní ji plod-

nou na největší ctnosti... Musím býti tedy se svatou Hostií jedno... Duše nejdokonalejší jsou nejeucharističtější: je zbytečné toužiti po svatosti, nejde-li duše do školy svatostánku, aby se tam usebrala a žila stále z Ježíše a s Ježíšem!

Ó můj Ježíši, hle, jsem u tvých nohou, u tvého Srdce! Žízním a lačním po svatosti... dej mi jí trochu... dej mi jí mnoho... dej mi ji všechnu! Vztáhni svou ruku a rozptyl nepřátele mé duše! Vzdal satana, který mi ustavičně strojí úklady a mě pokouší... Přijď do mého srdce a uprav je podle své chuti: očist' je podle požadavků své svatosti... okrášli je, jak se líbí tvé Božské Velebnosti... učiň je krásným a svatým... kladu je do tvých rukou, učiň s ním, co chceš.

Tebe to nic nestojí, posvětití duši! Stačí ti říci: „Staň se!“ tedy nejjednodušší akt vůle... Vidíš:

jsem zde jako chaos, samá temnota, zmatek . . . Ó Ježíši, řci jen slovo jediné, a budu mít touhu stát se skutečně svatým. Vážně se přičiním, abych se stal svatým. Podaří se mi to a stanu se živou oslavou tvé eucharistické svatosti.

PO SMRTI

Milovati svět je skutečně bláznovství. Kdyby si na mne po smrti vzpomněl, kdyby projevil aspoň trochu bolesti, že mne ztratil, mělo by smysl milovati jej. Ale jak se mnou bude jednati, až mne tu nebude?

Zachová se ke mně jako ke všem jiným! Zhola nic se nebude starati o můj osud. Jako bych to viděl: půjde svou cestou docela jako teď, aniž se bude o to starati, že jsem pod zemí. Chudý hrob, v němž bude má mrtvola, bude ke mně mnohem laskavější než svět, protože až zmizí se světa poslední vzpomínka na mne, hrob bude ještě uchovávat mé kosti... Divná věc, před hrobem se třesu, ale jediný hrob zachová si ke mně jakýsi vztah; kdežto svět, který mě teď poutá a pokouší se mne svést, zakrátko bude

se mnou jednat, jako by mne nikdy nebylo.

Jak jsou trestáni milovníci světa! Svět, o jehož lásku, vážnost a vděčnost se uchází tolik lidí, nebude míti pro ně ani nejmenší vzpomínky, zapíše nejvýše jejich jména do seznamu, který bude pak uložen v zaprášeném archivu. Nikde jinde se neumírá tak dokonale, trvale a neodvolatelně, jako v paměti a v srdci světáků a mocných tohoto světa! Je jisté, že v oněch hlavách a srdcích člověk už nikdy neoživne! Mohu tedy doufat po smrti něco od světa, který pro mne nezastaví ani na minutu svůj ruch, nezkrátí ani v nejmenším své požitky a nevěnuje mi ani nejslabšího záblesku svých citů? Jestli tak snadno a tak dokonale zapomíná velikánů, jak se zachová ke mně, ubohému zrnku pískovému?

Ó Ježíši můj, jak se mnou budeš

jednati ty, až zemru? Ach, jak se lišíš od světa! Tvé Srdce je docela jiné než srdce světa! Ty mne budeš navždy pamětliv: ty budeš vzpomínat mých návštěv... bojů, které jsem bojoval sám se sebou, a bych se sebraně modlil a dokázal ti svou lásku... vzpomeneš si na mne, ubohé stvoření, které od nikoho nepovšimnuto dlelo u tvého svatostánku a skrytě oplakávalo své hříchy, doufalo v odpuštění a prosilo o milosrdenství... ty vzpomeneš, jak jsem dokonal své dlouhé utrpení, aniž jsem si stěžoval, jen tobě jsem svěřoval všecku tíži. Vzpomeneš si na neznámý život od první chvíle, kdy jsem vyšel z tvých rukou, až do posledního okamžiku, kdy jsem vydechl na tvém Srdci. A vzpomínaje na mne, budeš mě milovati jako dříve a snad ještě víc, vzpomínaje na mne, budeš pečovati o ty, jež jsem zde zanechal plačící u své mrtvoly, a po-

divuhodnými cestami své Prozřetelnosti je povedeš ke spáse. Vzpomínaje na mne, poručíš Církvi, aby mne byla trvale pamětliva ve mši svaté a denně prosila za věčný pokoj mé duše.

Ó duše má! Co je platno stavěti pomníky a pyramidy k uctění a zachování hromádky suchých kostí, když se potom pro duši nečiní nic? Jak krásný rozdíl jest mezi mnou a největšími dobyvateli a znepekujovateli světa! Jejich jména budou napsána na žulových deskách a jejich těla budou uložena v porfyrových rakvích; a mé jméno bude zapsáno v paměti Ježíšově a má duše bude odpočívati v jeho Srdci.

Tomuto světu, který se zachová ke mně, jak se dosud vždy zachoval a zachová i k jiným, který se bude smát a užívat a hřešit, i když mou rakev ponesou na hřbitov, který pro mne nebude míti ani jediného

slova, ani jediné slzy, který na mne nebude pamatovati ani jeden den, tomuto světu se všemi jeho vnadami, lživými sliby, rozkošemi a hříchy, tomuto světu ať platí mé nejhlubší opovržení, rozhodně jej opustím a co nejopravdověji se odvrátím od něho.

A Ježíši... Ježíši kéž patří má nejživější víra v jeho věčnou velikost a nekonečné božství, má nezlomná naděje v jeho přislíbení, v jeho nekonečně velkou odměnu, má nejvroucnější láska za jeho něžnou a velikou dobrotu, která ho přitáhla na zemi, aby se tu se mnou spojil, a která mě s ním kdy si spojí v nebi.

Svět navždy opustí ty, kteří se mu klaněli; Ježíš bude míti vždy ve svém Srdci ty, kteří ho milovali. Tedy... S Bohem, světe... Zde jsem, ó Ježíši... budu s tebou na věky.

MODLITBA DŮVĚRY

*Bože, ku pomoci mé vzezři.
Pane, ku pomoci mé pospěš.*

*Sláva Otci i Synu i Duchu svatému,
jakož byla na počátku nyní i
vždycky až na věky věkův. Amen.*

I.

Ó můj nejsladší Ježíši, utíkám se do tvého Srdce. Skličuje mne myšlenka, že mi nejsou odpuštěny spáchané hříchy, ačkoliv jsem se z nich vyznal a jich litoval. Ach, jak mne trápí! Když se modlím, tobě se klaním, tebe přijímám, zdá se mi, že mi vyčítáš a hrozíš. Bylo by snad pravda, že mé zpovědi by měly býti opakovány? Přece jsem je vykonal, jak jsem mohl nejlépe, a hříchů jsem opravdu litoval. Ó můj Ježíši, utíkám se k tvému milosrdnému Srdci, a třeba si musím

činiti násilí, vrhám se slepě do tvé náruče a důvěřuji, žes mi všechno odpustil. Doufám, že v hodině smrti mne nezastrašíš tím, že bys odhalil hříchy, na něž si teď nemohu vzpomenouti. Také proto doufám, že jsem ve tvé milosti, poněvadž tě tolik miluji. Toužím a přeji si milovat tě tak, jak si zasloužíš býti milován.

*Otčenáš, Zdrávas, Sláva Otci . . .
Nejsvětější Srdce Ježíšovo, důvěřuji v tebe! (Třikrát.)*

II.

Ty víš, ó drahý Ježíši, o mých předsevzetích, ale proč se mi nikdy nepodaří opravdu je uskutečnit? Ach, jak trpím pro své vášně a náklonnosti ke hříchu! Tolik let bojuji, abych nad nimi zvítězil, a jsem skoro týž jako dříve: stále pyšný, stále hněvivý, stále povrchní ve tvé službě, pln nedokonalos-

tí. Ach, což musím bojovati až do smrti marně? Aníž bych zvítězil? Ó nejsladší Srdce mého Ježíše, ty jedině můžeš mě učiniti silným a pánem nad sebou. V tebe jedině důvěřuji, doufám, jsem jist, že budu svatý. Denní poklesky mi našeptávají, abych se vzdal vší námahy. A kdykoli ztratím trpělivost, proviním se proti lásce nebo se dopustím jiného poklesku, jakýsi škodolibý hlas mi namlouvá: Pro tebe není už naděje, budeš vždy takový.

Ale ty jsi silnější než všechny mé vášně a všecka má zloba; odevzdávám se tobě, tvé milosti, tvé lásce a klidně odpočívám uprostřed lomu všech vášní jist, že dokud budu s tebou, nebudu nikdy tvým nepřítelem, nýbrž miláčkem tvého Srdce.

Otčenáš, Zdrávas, Sláva Otci...
Nejsvětější Srdce Ježíšovo, důvěřuji v tebe! (Třikrát.)

III.

Často se bojím, ó Ježíši, že jsi mne opustil, protože jsem ustavičně pokoušen. Jak by se mohl ďábel odvážiti tak na mne útočiti, kdybych byl skutečně tvůj a celý tvůj? Ani hodinu mě nenechá na pokoji. I když jsem tě přijal, přichází ke mně, aby mi uloupil ony vzácné chvílky tisícerymi přeludy. Mnohdy se mi zdá, že mi našeptává, jako by pro mne nebylo spásy: že se mohu modliti, umrtvovati, konati skutky lásky, přistupovati k svatému přijímání... že se mi přece nepodaří býti, jaký bych býti měl... a mnohá pokušení jsou tak silná a prudká, že je nemohu již ani rozlišiti od hříchu... Ve dne v noci, ať se modlím, ať pracuji, ať jsem sám nebo s jinými, zloduch jest vždycky u mne.

Ó nejsladší Srdce mého Ježíše, jen ty samo jsi schopno vysvobo-

diti mě z těchto trápení: odevzdávám se ti úplně! Nechci tě uraziti, nechci se ti znelíbiti, chci býti vždy tvůj, nyní i po celý život, v hodině smrti, po celou věčnost... Má vůle je v dokonalém souhlase s tvou, doufám, že mě vždy ochráníš před d'áblem, že odpočinu klidně na tvém Srdci.

Otčenáš, Zdrávas, Sláva Otci...

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, důvěřuji v tebe! (Třikrát.)

IV.

Často myslím, ó můj Ježíši, na hroznou hodinku smrti a nemohu se vymaniti z pocitu strachu. Jak zemru? Zastihne mě smrt ve hříchu, nebo zemru ve tvé milosti? A jaká bude v posledním boji se satanem má víra, má naděje, má láska? Nebude mne ještě více pokoušeti nedůvěra, která se nyní tak často zmocňuje mého srdce? Ne-

zřítí se v jednom okamžiku budouva, která mne stála celá léta námahy a utrpení? Což ještě nikdo neztroskotal, dospěv přístavu? A kdyby se to stalo mně? Ó Ježíši, dívám-li se na své skutky, mám mnoho důvodů, abych se bál. Ale dívám-li se na tvé nejsladší Srdce, v co bych nedoufal? Do něho tedy vkládám všechny své naděje pro hodinu smrti, nechci se již rmoutiti nad ničím. Z hříchů jsem se vyznal, oplakal, litoval. Ted' se odevzdávám tvému milosrdenství a jsem jist, že uvidím tvé Srdce v hodinu smrti jako nejkrásnější vidění a jeho rána bude branou, kterou vejdu do ráje.

*Otčenáš, Zdrávas, Sláva Otci...
Nejsvětější Srdce Ježíšovo, důvěřuji v tebe! (Třikrát.)*

V.

Nebe! Ach, jak musí býti krás-

né! Jsi tam ty, ó můj Ježíši, je tam Maria, má sladká Matka, jsou tam andělé a svatí, už je tam tolik mých drahých . . . Dostanu se tam i já . . . ? Ale kde jsou mé ctnosti, kde mé zásluhy? Duše tak všední má jíti do nebe mezi takovou vznešenou a nádhernou svatost? Splynouti s anděly, mučedníky, pannami . . . ? Já . . . ? Ó můj Ježíši, chci přijíti do nebe za každou cenu, ale jestli mi nepomůžeš, nedostanu se tam, i kdybych co dělal. Spíše než svými silami mohu tam dospěti, ponese-li mne tvá láska. Proto se odevzdávám tvému nejsvětějšímu Srdci: jeho plameny buďtež mou láskou, jeho trny mým umrtvováním, jeho rány mým pokáním, jeho krása mou zásluhou. Ó Srdce mého Ježíše, vždy jsi mne milovalo, přestalo bys mne milovati právě tehdy, když budu vcházeti do nebe, abych ti splatil láskou nejčistší, svatou, věčnou?

*Otčenáš, Zdrávas, Sláva Otci...
Nejsvětější Srdce Ježíšovo, dů-
věřuji v tebe! (Třikrát.)*

K Panně Marii.

Ó drahá Matko mého Ježíše a Matko má, ty víš, proč jsem zde před svatoštánkem, víš o mé bázni a úzkosti, že budu zavržen. Ty, která mě tak miluješ a chceš mě mítí v nebi u sebe, pomoz mi důvěřovati v Srdce Ježíšovo a oddati se cele jeho milosrdenství. Tolikrát jsi mi přispěla ku pomoci, neopust' mne ani nyní v mém trápení. Dej mi poznati, jak je Ježíš dobrý a jak touží po mém posvěcení na zemi a po mé spáse v nebi, abych klidně žil a pokojně zemřel, důvěřuje úplně v něho.

VÝHRADY

Ježíš:

Voláváš mne a já vždy přijdu. Říkáš, že mne miluješ, a věřím ti. Obětuješ se mi celý; ale když pak přijdu do tvého srdce, nalézám je z části zabráno od jiných, takže pro mne často zůstane místočko hodně skrovné a ne vždy nejlepší.

Navykl sis opakovati mi stále tu-těž modlitbu: že mne miluješ, že toužíš po mně, že chceš býti zcela můj. A nakonec ani nezpozoruješ, že tvá slova vyjadřují jednu věc, zatím co skutky prozrazují druhou.

Odvažuješ se říkati, že jsi celý můj? A což ony výhrady nepokládáš za nic? Jestli si jich nevšímáš ty, všímám si jich já.

Vím dobře, že zároveň se mnou chceš nechati ve svém srdci spoustu náklonností, které jsou ti dražší

než já. Toužíš po mně, voláš mne, ale naprosto mi nechceš postoupiti místo, které zabrala tvá sebeláska, jakási smyslnost, chamtivost, hněv a tolik jiných nedostatků, které dobře znáš.

Chceš býti můj, ale vyhrazuješ si právo pěstovati marnivost, toužíš vynikati mezi sobě rovnými, dosáhnouti uznání a přednosti od představených, vyhrazuješ si právo křivě a přísně posuzovati jednání jiných, považovati sebe za něco více, než jsou oni, odsuzovati ne tak špatné skutky, které vidíš, jako spíše úmysly, které nevidíš, pro malou urážku choditi po celé dny zakaboněn a nevrlý, odpláceti drobnou pomstou, ulevovati si malou škodolibostí.

Říkáš, že jsi zcela můj, a zatím své srdce rozdělujeteš sem a tam, mezi steré stvoření, takže na mne zůstane moc málo. Necháš se ovládati svými náklonnostmi, lehkomy-

slnými zálibami a velice snadno se necháš svésti, aby ses zalíbil lidem, i když to stojí hmotné nebo osobní oběti, které bys pro mne nepřinesl.

Jsi můj? Dej dobrý pozor a poznáš, že mi dopřáváš jen toho, oč tvorové nestojí. Modlíš se, jsi na mši sv. a konáš jiné skutky zbožnosti: všechno velmi dobré, ale běda, dotkne-li se někdo tvých vášní. Modlíš se a potom reptáš; konáš pobožnosti a pak spustíš celé litanie nářků proti představeným, bližním; jsi na mši svaté a pak čteš frivolní knihu, vedeš světské hovory, jdeš do divadla ne-li špatného, aspoň ne povznášejícího. Kdyby ses měl vážně zřici buď modlitby nebo reptání, čeho bys zanechal? Působí ti malé nestrídmosti a mlsnost větší radost než svaté přijímání? Myslíš raději na ono přátelství než na svatostánek? Je ti pěkný oděv milejší než krásná ctnost? Jsi ochoten přinésti ně-

jakou obět', abys mne přijal? Na příklad, hodinu před svatým přijímáním klidně vyslechnouti, že jsi licoměrník, odložiti na pozdější dobu občerstvení, zbaviti se některých svých návyků?

Jak vidíš, nejsem dosud ještě naprostým pánem tvého srdce. Je mnoho jiných, kteří zápasí se mnou o jeho vlastnictví: a tito jiní nejsou mými přáteli. Kolik neoprávněných výhrad! Jaká netaktnost vůči mně! Poslouchej dobře: Jestliže často otálím uděliti ti tu neb onu milost, je to tvá vina. Ty nechceš z lásky ke mně svléci hadry, do kterých ses oblékl a které hyzdí tvé srdce. Snad by sis činil nároky, abych tě zahalil rouchem ctnosti a milosti, což by znamenalo, zakrýti tvé poskvrny mou krásou? Ne, toho neučiním. Napřed odlož, co se nelíbí mně, a já ti pak udělím, co se líbí tobě. A jestliže se necítíš sám schopen zbaviti se

tolika nedostatků, aspoň nechej mne, abych tě jich zbavil já. Jak mohu očistit tvé srdce a celého tě posvětit, když proti působení mé milosti kladeš své výhrady? Jak tě má svaté přijímání posvětiti a způsobiti v tobě všechny dobré účinky, když si stále vyhrazuješ smutné právo, ponechat si v srdci své vášně, činíš-li si nároky, nerušiti z klidu své špatné náklonnosti?

Nechceš upravit svou velkodušnost podle mé, a já jsem nucen upravit svou podle tvé. Tobě stačí, smrtelně nehřešiti, a já se omezují neřadit tě mezi své nepřátele. Upírám ti jisté oběti sebelásky, nestřídmosti, lenivosti, zlomyslnosti; a já ti upírám tolik milostí, které by tě v krátké době posvětily. Spokojuješ se tím, že mne nezabíjíš, a já se spokojím tím, že tě nechám na živu. Ty máš své výhrady a já mám své. Jsi spokojen?

Budeš-li tak pokračovati, vypu-

díš mne úplně ze svého Srdce; jestliže nyní vyhrazuješ svým vášním jen maličké místo, zanedlouho nebude místa pro mne, protože vášně nemají nikdy dost a pozvolna chtějí ovládnout všechno.

Uznáš zajisté, že tak to dále jíti nemůže, že jsi na cestě svatosti hodně pozadu.

Pros tedy, abych tě osvobodil od tvých vášní a sám zrušil tvé výhrady. Ale zpytuj trochu své svědomí, tajné záhyby svého srdce, a uvidíš, že zatím, co mě prosíš, máš strach, že budeš vyslyšen, bojíš se totiž pokorení, újmy v jídle, bojíš se o své návyky a pohodlí, bojíš se, že by ses musel usmát na onu nemilou osobu a jednat s ní vlídně... jedním slovem máš strach, že bys musel vyhostit ze svého srdce tolik bídy, která je ti teď drahá. Ale s tímto strachem nepokročíš ve svatosti.

Vzdej se tedy všech výhrad, zanech všeho strachu a začni žíti vel-

komyslně. Neboj se: se mnou všechno získáš a nic neztratíš. Tvé srdce, které chci po tobě, je konec konců mým vlastnictvím a žádám-li je pro sebe, tedy ne proto, abych ti je uloupil, nýbrž jedině proto, abych je celé naplnil sebou, svou láskou a učinil je šťastným svou vlastní blažeností.

Nechtěl bys býti šťasten?

ZÁVAZEK LÁSKY

Proč miluji tak málo svého Ježíše? A proč zvláště ve svém životě eucharistickém trpím jisté meze-ry, které jsou opravdovou ranou pro mou duši a ostrým trnem pro Srdce Ježíšovo? A zejména, proč opomím tak často sv. přijímání? Není to pro nedostatek času, neboť jsa každodenně na mši svaté, mohl bych velmi snadno přistoupiti ke stolu Páně. A ostatně, i kdybych měl jen několik minut času, mohu potom přes den obcovati s Ježíšem ve volných chvílkách. Raději bych se měl spokojiti co nejkratší přípravou a díkučiněním než opomenouti svaté přijímání. Nesmím zanechati svatého přijímání pro své všední hříchy, neboť vím velmi dobře, že nepřekážejí svatému přijímání, ba musejí býti povzbuzením, abychom k němu přistoupili,

a to zvláště proto, že svaté přijímání od nich samo očišťuje, jestliže prosíme za jejich odpuštění. Proč tedy nepřistupuji každý den ke sv. přijímání, když je k tomu potřebí jen trochu dobré vůle? Celý důvod je v tom, že až dosud jsem neměl vážného závazku v tomto ohledu. Miluji Ježíše, ale ne tolik, abych cítil bolest v srdci, když se vzdaluji svatého přijímání bez nutné potřeby. Neuvědomuji si, že i když opomenutí denního svatého přijímání není hříchem, je přece nezdvořilostí, které si Ježíš ode mne nezaslouží. Učinil jsem předsevzetí už nikdy nehřešiti a denně je obnovuji, ale nikdy jsem se ještě nezávázal denně přijímati, a proto nejsem vázán v tomto ohledu, příliš snadno jsem si povoloval a ponechával si svobodné rozhodnutí jíti či nejíti ke svatému přijímání podle toho, jestli jsem ráno cítil po něm touhu nebo ne. Kdybych si

byl každodenní svaté přijímání vzal za zvláštní povinnost, nebo aspoň učinil vážné předsevzetí denně přistoupiti ke stolu Páně, nebyl bych je tak snadno opomenul.

Abych tedy dospěl k praktickému závěru, chci se nyní zavázati dvojnásobným závazkem:

Vzhledem k sobě se zavazuji ode dneška zjednávatí své duši tolik dobrého, kolik jen mohu. A protože největší dobrodiní je míti Ježíše ustavičně v srdci, slibuji vážně, přijímati ho vždycky, kdy mohu, totiž každého rána.

A protože si Ježíš nic jiného nepřeje, než přicházeti ke mně a přebývatí v mém srdci po všecky dny, zavazuji se způsobiti mu každý den toto potěšení a podati mu s ním také trochu svých obětí.

Tímto závazkem jsem vzal na sebe jakoby povinnost denně přijímati. Z toho plyne, že kdykoli opo-

menu svatého přijímání bez vážného důvodu, musím cítiti v srdci téměř výčitky. Bude-li mne chtít někdy netečnost, úzkostlivost nebo něco jiného zdržeti od svatého přijímání, hned se ozve v srdci výčitka: Jakže? Zavázav se k dennímu svatému přijímání, chceš ho nyní zanechat, a pro takovou maličkost? Ježíš tě očekává, a ty jsi tak netečný a nepřijdeš k němu? Což, jestli se rozhodl obohatit tě nějakou mimořádnou milostí právě v tomto svatém přijímání, které chceš vynechat?

Nechci se znova dopustiti bývalé pošetilosti, chápati se výhod podružných a zanedbávati jiné, nepoměrně důležitější: zavázati se totiž až ve svědomí, že budu konati denně určité modlitby, pobožnosti nebo mrtvení a při tom si ponechati úplnou volnost jíti nebo nejíti k sv. přijímání. Který skutek je krásnější, prospěšnější a Srdci

Ježíšovu milejší než svaté přijímání? Proč se tedy zavazovati k několika Otčenášům, k růženci, k sebezáporu, k postu, a nezavázati se, že budu denně přijímati Ježíše? Přihodilo se mi víc než jednou, že jsem si večer, už usínaje, vzpomněl, že se mám modliti nějakou modlitbu, protože jsem zapsán v určitém spolku, a činil jsem si násilí, bránil jsem se spánku a neusnul jsem, dokud jsem nevykonal onu povinnost. Proč nejednám ráno podobně, abych mohl přijímati? Což si Ježíš nezaslouží více ohledů a více lásky než některý svatý, anděl nebo sama Maria? Ach, jak by to bylo krásné, kdyby se zřídila nějaká družina nebo spolek pro denní svaté přijímání!

Ó můj Ježíši, zamýšlím nyní připoutati se k tobě novým poutem: zavazuji se přistupovati denně k svatému přijímání, pokud mi to dovolí síly a čas; zapřisahám tě,

má sladká lásko, jestli se někdy proviním proti svému předsevzetí, naplň mé srdce takovou lítostí a hořkostí, abych se nikdy více ne-zpronevěřil danému slovu. Kdyby mi někdy nebylo možno přistoupiti k přijímání svátostnému, chci vykonati duchovní. Chci se tímto předsevzetím spojovati vždy více s tvým Srdcem a donutiti je, aby mne milovalo vždy více, žehnilo mi denně novým požehnáním, abych mohl býti zapsán v knize vyvolených. Doufám, můj Ježíši, že ode dneška bude denní svaté přijímání nezbytnou potřebou mého života a nutným úkonem mé duše. Jak radostné a krásné budou ostatní dni mého života! Každého rána se setkám s Ježíšem! Každého rána vykoupu svou duši v jeho Krvi! Každého rána ho zaváži dáti mi život věčný. Každého rána mu připravím největší potěšení jeho eucharistického života.

Mé předsevzetí je: Kromě případů naprosté nemožnosti denně přijímati Ježíše. V přírodě budou dni bez slunce, ale v mém životě nebude ani jeden den bez svatého přijímání.

DOJMY

Takovou bych měl radost, kdybych mohl býti s Ježíšem sám, tiše o něm uvažovati, ho prositi a milovati. Ale ani jednou se mi nepodaří, aby mne nerozptylovaly tisíce-
ré roztržitosti a nevzdalovaly mne od něho, když chci dlíti v jeho přítomnosti a zabývati se jím samým. Když se poněkud zkoumám, vstoupím-li na okamžik do temného bludiště své duše, poznávám, že jsem obětí mnoha dojmů, které vnikly do mého vědomí. Slovo, které se mi nelíbilo nebo které se mi protiví, nějaké potěšení nebo nevole, určitý plán, strach, vědomí slabosti, naděje na uzdravení, přesvědčení, že zůstanu stále, jaký jsem, osoba, kterou jsem uviděl po dlouhé době, nezvyklá povinnost, kterou mám dnes vykonat, vzpomínka na nějakou nepříjemnost

nebo radost... a tisíce a tisíce jiných věcí, malých nebo bezvýznamných vyvolává v mé duši dojmy, které trvají celé dny, dokonce měsíce. A jediný z těchto dojmů stačí kolikrát zničit onu trochu dobrého, které konám.

Běda mi! Když vniká do mé duše nějaký dojem, téměř si toho nevšímám, ale sotva se chci usebrati v modlitbě, hle, dojem oživne, vzroste tak, že celý můj duševní obzor je jím zahalen. Když čtu, rozjímám, modlím se, poslouchám kázání, jsem přítomen mši sv., přistupuji ke sv. přijímání, konám návštěvu nejsvětější Svátosti, hle, vrátí se onen dojem, který se zdál zmizeti a rozplynouti v mých myšlenkách. I kdybych co dělal, kdybych jak bojoval, ona bláhovost viděná nebo slyšená, ona nicotnost se postaví přede mne a nechce jít s cesty. Ubohá moje sv. přijímání! A mše svaté!

Co tedy činiti, abych se dostal z tohoto trápení? Kdybych šel i do pouště, ponesu s sebou svou přirozenost, i tam by postačila hvězda, závan větru, zrnko písku, aby vyvolaly dojem, který mne bude vyrušovati ve dne i v noci, kdykoliv budu chtít obcovati s Bohem. Je možné, že tvorové, i nejnicotnější, mají na mne takový vliv? Je možné, že bych byl tak vnímavý vůči vnějším dojmům? A proč to všechno?

Je neúčelné ztráceti čas hledáním odpovědi, kterou mi nikdo nemůže dáti. Jsem už jednou takový a takovým zůstanu pravděpodobně až do smrti. Nezbývá mi jiného, než odevzdati se, zůstat, jaký jsem, a obcovati s Ježíšem, jak nejlépe dovedu.

A přece, nemohlo by to býti právě pomůckou, abych žil zcela s Ježíšem a z Ježíše i se svou přirozeností, která tak podléhá dojmům?

Ó Ježíši, prosím: Nemohl bys svou všemocnou milostí způsobiti, abych právě na křídlech své vnímavosti zaletěl ke tvému Srdci a zůstal v něm?

Odpust', ó Ježíši, že se odvažuji vnucovati ti své mínění; ale má smělost je také modlitbou a modlitba ubožáků se ti líbí... Protože mám takovou schopnost podržeti přijaté dojmy, prokaž mi tu lásku: svým úsměvem, svým hlasem, výčitkou, slibem, pohrůžkou, svým trnem, třískou svého kříže, plamenem svého Srdce, jakýmkoliv prostředkem chceš, vzbud' dojem v mé obraznosti, v mém srdci, v mé duši, v některé mé mohutnosti nebo i ve všech, ale dojem silný, živý, mocný, trvalý, sladký nebo bolestný, jak se ti líbí... abych jej cítil ustavičně, ve dne v noci, při modlitbě, při práci, v radosti, v bolesti, vždycky a všude... Zkrátka, prosím tě, abych byl tak ovlivněn te-

bou, abych na tebe nemohl nikdy již zapomenout... Chci mnoho? Ale vždyt' nechci nic jiného, než míti pokoj, když jsem u tebe.

A konečně: Ježíši, ty chceš, abych se modlil dobře, a já toužím, chci se modliti dobře. Ale jsem tak vyrušován vnějšími dojmy a nedaří se mi je ovládnouti. Bud' je tedy zapud' z mé duše svou milostí, nebo je ovládni a přemoz jinými dojmy, které vycházejí přímo z tvého milosrdenství a z tvé lásky.

PŘÍLIŠ POZDĚ!

Zde před svatostánkem chci rozjímati o tomto výkřiku, který zní hrozivě v mém srdci ve chvílích sklíčenosti. Příliš pozdě . . . nemám síly říci více . . . a plakal bych . . .

Je příliš pozdě? A proč? Protože můj věk dosáhl již míry, určené Bohem. Smrt není daleko. Síla tělesných ubývá, zatím co osudnou jakousi ironií jiné síly mohutnějí. Pomalu odumírám, ale mé chyby, které jsem nechtěl napravit, dokud k tomu byla síla a čas, nejen neumírají, nýbrž ožívují a nabývají moci. Já stárnu, ale zdá se, že mládne hněv, který mne popuzuje k netrpělivosti, pýcha, která mne ponouká k marnivosti, smyslnost, která mne nutká k nestřídmosti, k vyhledávání tisící pohodlí a podněcuje v celé mé bytosti tvrdší odpór k umrtvování. Jak zví-

těžím nyní, kdy jsem blízek smrti, nad svými nepřáteli, které jsem vždycky laskal? Jak dosáhnu nyní vítězství nad protivenstvím, které jsem nechtěl nikdy přemáhati? Mám utkvělou představu, že k vítězství nad nějakou vášní a k vyplnění určité chyby je potřebí dlouhých let zápasu, mnoho obětí a odvahy. Jak se mi to podaří v málo dnech, které mi ještě zbývají ze života, když mé duševní síly tak ochably? Je příliš pozdě!

Příliš pozdě! Není to nápad nějakého tajného nepřítele mé duše, který mi našeptává tato bezútěšná slova? Může to být. Ale jaká je má prozíravost, když se nechám ujařmiti slovem tak podezřelého původu a podezřelé hodnoty? Jest pravda, že je příliš pozdě? Jsem tím docela jist? Kdo mi to řekl? Ježíš jistě ne. Ježíš mi říká opak: Pojd'te ke mně *všichni!* Ujišťuje mě, že, kdo jí jeho Tělo, bude mí-

ti v sobě život . . . Říká to snad jen mladým, nikoli mně, jenž jsem věkem pokročilý? Jestli mne volá, má to svou příčinu: chce mne poučit a posvětit. Chce mne živiti svým Tělem, abych mohl žíti jeho životem, totiž životem svatosti. Je příliš pozdě pro Ježíše zkrotiti mé vášně, spoutati je jako otroky? Příliš pozdě, aby mi pomohl zvítěziti nad mými chybami, zlomiti pouta mých návyků a obléci mne ctností? Co jsou návyky, i hodně zastaralé, proti moci jeho milosti, jsou-li vyhlazovány a ničeny vůlí, upřímně odhodlanou činiti dobré?

Příliš pozdě! Jaké smutné, ba zoufalé dny mi již způsobila tato slova! Přesvědčen, že nemám už času, abych se napravil, díval jsem se se závistí na duše pokračující ve ctnosti, a nevěda, jak se vymaniti ze svého zoufalství, místo abych závodil s nimi na cestě svatosti, dal

jsem se předběhnouti, zůstáváje pozadu. Kolik drahocenného času jsem promarnil pro ono pošetilé: *Příliš pozdě!* Kdybych jej byl místo toho vynaložil na úsilí povstati a dále pokračovati, jak to činili druzí, snad bych teď stál na vrcholku svatosti, nebo aspoň bych nebyl od něho daleko.

Jaký smutný účinek může míti na duši slovo, které nebylo uváženo u nohou Ježíšových! Kdybych ho byl poprosil, aby mi dal poznati vlastní význam tohoto: *Příliš pozdě*, byl bych brzy pochopil, že to není nic jiného než překážka, vržená na mou cestu do nebe nepřitelem veškeré naděje, aby přes ni duše upadla. Ježíš by mi byl řekl, že zachovati nevinnost sv. Aloise Gonzagy stojí ho tolik, jako pokoriti zpupnost Saulovu, očistiti Magdalenu ode vší nepravosti a obrátiti lotra na pravici. A byl by mi řekl, že by ho nic nestálo v jediném oka-

mžiku vyplnění z mého srdce všechny chyby, které já nedovedu a nechci vyhubiti za tolik let svého života. Byl by mi řekl, že ještě v okamžiku smrti by mohl učiniti světce ze mne — slabocha.

Mám tedy ještě čas znovu začít horlivý život. Chybí mi: více naděje v milost Ježíšovu, mnoho modliteb, konaných na ten úmysl, vytrvalost v této snaze, upřímné úsilí s mé strany dosíci vítězství nad sebou, podrobiti sebe sama vůli Boží. Dám-li se jednou odvážně do boje proti svým špatným náklonnostem, budu-li je potlačovati každý den a důvěřovati v Ježíše, mám ještě dosti času vykonati mnoho, i to, čeho je třeba, abych se stal svatým.

Hle, Ježíš je zde! Co činí ve svatostánku? Kde je napsáno, kdo by se opovážil říci, že Ježíš svátostný je přijímatel osob, že ve své zahradě pěstuje pouze květy jarní a od-

mítá ty, které kvetou v pozdní jeseni? Já jsem jeden z těchto podzimních květů, zanedlouho přikvačí na mne mráz. Pohrdne mnou Ježíš? Nebude pro mne místečka v jeho věnci, z něhož ustavičně dýchá vůně svatosti? Smrtonosný sníh ještě nepadá, aby pohřbil moje naděje, ještě mám čas. Ježíš mne ještě nezavrhl... Co tedy učiním? Všecku pozornost obrátím na svou hlavní chybu a proti ní soustředím všecku sílu své vůle. Každého rána slíbím Ježíši při mši svaté nebo po svatém přijímání, že si budu přes den činiti nějaké násilí v tomto ohledu. Večer při návštěvě se budu zpytovat, jestli jsem dostal svému slovu. Podaří-li se mi to, budu vše obětovati Ježíši, ne-li, budu prositi za odpuštění. Ale každého večera obnovím předsevzetí, že zítra ráno začnu znovu boj proti sobě a povedu jej až do vítězného konce. Zavazuji se sloužiti Ježíši a mi-

lovati ho tím, že budu denně bičovati svou hlavní chybu. A jsem jist, že Ježíš se zaváže pomáhati mi svou milostí. Těmito dvěma zbraněmi: milostí Ježíšovou a dobrou vůlí mou se to jistě podaří.

A jestli se někdy vrátí nepřítel mé duše, aby mne zmátl svým pošetilým slovem, ukáži mu svato-stánek, připomenu mu své nové předsevzetí a své oživené naděje, dám mu na srozuměnou, že, jestli se ještě odvažuje popouzeti mne k zoufalství, jeho pokušení a jeho klam přišly opravdu *příliš pozdě*.

MŮJ KŘÍŽ

Ježíš chce dáti kříž i mně. A co by mi mohl dáti lepšího po sobě samém, nežli trůn, na němž panoval ve chvíli svého největšího vítězství — když přemohl peklo? Jestliže se chce v poslední den znovu objeviti na zemi s křížem, není spravedlivé a krásné, abych i já kráčel na věčnost s křížem na ramenou?

Kolikrát se ohlížím kolem a vidím mnoho jiných křížů, které nesou moji bratři. Dívám-li se z dálky, zdají se mi malé a lehké, ale pozoruji-li je zblízka, shledávám, že jsou jako můj, ba někdy těžší. Nebyl bych bláhový, kdybych se tázal Boha, proč mi jej dal? Jsem synem Adamovým a synem Ježíšovým: synem prvního hříšníka a synem největší svatosti — tedy? Musím nésti kříž, jednak abych činil

pokání, jednak abych se posvětil, následuje Ježíše.

Kdo o tom ví, že nesu kříž? Téměř nikdo. A kdo cítí útrpnost se mnou, když mne vidí prohnutého pod jeho tíží? Téměř nikdo a někdy naprosto nikdo. Lidé mají sklon spíše k radosti než k bolesti, proto jsou trpící tak často opuštěni. Ale i když se málokdo o mne stará, někdo přece ví o všem, co mne tlačí a tíží. Je to Ježíš. Jaká radost, přijíti k Ježíši s vědomím, že o mně ví. Tak s ním mohu rozmlouvati od srdce k srdci, mluvit o svých utrpeních, aniž mne svět pokouší svými nebezpečnými útěchami. Ach, v utrpení se lze dorozuměti s Ježíšem mnohem snáze než s tvory. Lidé soudívají opravdu ničemně. Vzdechá-li někdo pod křížem, který ho tíží, soudí se o něm, že je hříšník; a zatím, co by měli lidé obdivovati jeho smírné pokání, všímají si výhradně jeho viny

a pohrdají jím. Ježíš naproti tomu soudí docela jinak. Přicházím-li k němu, dívá se na mne s úsměvem. Ale proč? Vždyť jsem ho tisíckrát urazil! Ano, ale nyní nesu kříž bolesti a pokání, a to se mu tolik líbí! Kdyby se mnou vstoupili do chrámu všichni králové světa s korunou na hlavě a se žezlem v ruce, Ježíš by dal přednost mně, protože já nesu kříž, a oni ne.

Mé ubohé srdce, ty běduješ, když máš nésti kříž, neboť jsi bylo povoláno k radosti, ke štěstí.... K čemu by však bylo všecko mé pokání, kdybys ty především netrpělo, a kdybys netrpělo více než mé smysly a celá má bytost? Cožpak nepovstalo z tebe všecko zlé, kterého jsem se dopustil? Tys mne vzdalovalo od Ježíše a pudilo jsi mne ke tvorům, proto ti nyní připadá nejtvrďší podíl na mém smírném utrpení. Ostatně ty přijímáš Ježíše každého dne: a chtělo bys,

aby Ježíš, přicházející si odpočinouti k tobě, nenalezl u tebe ani kousku své Kalvarie, ani částičky svého kříže, žádné památky na své utrpení a na svou smrt? Ach, kdybys nemělo svého kříže, v jediném dni by ses vrátilo na cestu zkázy.

Líbám svůj kříž, třeba s pláčem, protože kdyby ho nebylo, snad bych se nebyl tak přiblížil svatostánku. Když člověk trpí, tu mu nestačí jen svaté obrazy, tu chce skutečnost, živou, mluvící a především milující. Ale kde ji nalezne kromě svatostánku? Kdyby se mi nyní po tolikerém utrpení nabízela úleva v kříži s podmínkou, abych se vzdálil od Ježíše svatostánku, odmítl bych nabídku, jako se odmítá jed, jakkoliv jsem utrpením ubit a toužím v klidu si oddechnouti. Kříž tíží mé srdce i duši — jest pravda; ale ne tak docela, aby nenechal nedotknuty a volny nejskrytější, nejtajnější a

nejjemnější záhyby. A tam si právě přichází odpočinouti můj Ježíš ve svatém přijímání. Kříž mne tlačí a tíží zvenčí, zatím co mne Ježíš obveseluje a těší v nejskrytějším záhybu a nejcitlivějším místě mé bytosti.

Uvážím-li vše dobře, vidím vlastně, že je pošetilé přijímati kříž jediné jako trest za spáchané hříchy. Kříž je spíše poctou než trestem, protože jest účastí na utrpení Ježíšově a vytváří v duši nejkrásnější podobnost s ním. Čím by byly všechny křesťanské ctnosti, kdyby nebyly zkrášleny a zhodnoceny křížem? Není možná svatost bez utrpení, protože nemůže chutnat jako ctnost, co neuzrálo na Kalvarii. Když tedy trpím, jsem vyznamenán a posvěcen svým vlastním utrpením a musím poděkovati Ježíši, když mi přináší část své cti a svatosti. A musím se ještě více diviti, když se po svatém přijímání vrá-

tím k obvyklému zaměstnání a naleznu pro sebe připraven krásný kříž... je to dar Ježíšův milované duši.

I můj kříž je svatý, protože mi jej dal Ježíš a protože jest určen, aby mě posvětil. Když se před svatostánkem klaním Ježíši a když ho tisknu na srdce ve svatém přijímání, když jsem mu nabídl všechny své kříže, které mi bylo snášeti — nevím, jakou zvráceností ducha — chtěl bych je nechat tam a odejít bez nich. A to je nejzřejmější důkaz, jak jsou nedokonalé mé návštěvy a sv. přijímání, tím jest odhalena má bezmyšlenkovitost, to je důkaz, jak zapomínám na výrok Ježíšův, že ho není hoden, kdo nese svůj kříž. Nic mne nemůže naučiti milovati kříž a nic mi jej nemůže ulehčiti tak jako právě Eucharistie; a já bych chtěl použití Eucharistie k tomu, abych se kříže zbavil?

Obraz Srdce Ježíšova působí na mne jedinečným dojmem, vidím-li je s křížem uprostřed, s ranou na boku, ovinuto páskou z trní: jsou to symboly jeho nesmírného utrpení. Ale ještě více mne plní úžasem, vidím-li, že z ran, otevřených křížem, kopím, trny, šlehají plameny, které jsou zase symboly jeho lásky. Uvažuji: Srdce Ježíšovo je takové, že na všechny rány, zasazené lidmi, odpovídá plameny lásky, ne blesky hněvu a pomsty. Ach, kéž by se mé srdce podobalo aspoň trochu jeho! Jak rychle bych se posvětil, kdybych na každou ránu, kterou mi Ježíš zasadí křížem, na každý zármutek, který mi pošle, dovedl odpověděti ne nářkem a netrpělivostí, jak jsem zvyklý, nýbrž naopak plameny lásky. A přece, jestli opravdu toužím, aby mé srdce bylo podobno jeho, musím si přát, aby má láska byla úměrná mému utrpení, a musím si přát

trpěti ještě více, abych ho mohl vždy více milovati. To bych měl... Ale jak jsem ještě daleko od dokonalého plnění svých povinností!

Můj kříž... Ubohý kříž! Trochu po něm toužím, trochu se ho bojím: hned se mi jeví krásným, a hned mi nahání strachu; dnes jej líbám a zítra před ním utíkám. A přece tento kříž není můj, nýbrž kříž samého Ježíše. Podívám-li se naň dobře, vidím na něm ještě krůpěje krve, smíšené se slzami... je to Krev Ježíšova a slzy Mariiny. Ale proč po něm stále netoužím, nevidím ustavičně jeho krásu, nelíbám ho bez ustání? Kdybych se tázal světa na cenu kříže, dověděl bych se, že je to věc prokletá — lépe bude jíti s křížem k Ježíši a prositi ho, aby mi dal poznati jeho cenu a naučil mne milovati ho, jak zaslouží. Učiním to. Budu se každý den odlučovati od tvorů, vinouti se k němu a jako vězeň svatostánku

budu se ustavičně v myšlenkách
pohybovati mezi jeho křížem a je-
ho Srdcem.

ZLOMKY

Jak dobře se modlí v některých osamělých a prázdných kostelích! V nich mluvíme k Ježíši důvěrněji než jinde, protože se nám zdá, jako by tam byl s námi sám a sám a zdánlivě věnoval jen jediné duši své úsměvy a milosti, které by za jiných okolností rozdělil mezi mnoho klanitelů.

*

I bez předcházejícího předse-
vzetí cvičiti prakticky některou
ctnost, na příklad vlídnost, nabývá
duše pomalu vlídnosti, stýká-li se
s Eucharistií buď ve svatém přijí-
mání nebo při návštěvách, protože
Ježíš sděluje duši něco ze svých
osobitých vlastností tou měrou,
kterou se jí blíží a kterou si ji při-
vlastňuje. Je jisté, že eucharistické
duše nehledajíce nic jiného než Je-
žíše svátostného, stávají se pokor-

nými a vlídnými podobně jako on, aniž to pozorují, protože získavše příčinu všech ctností, získávají tím její účinky, aniž je vyhledávají.

*

Jak to, že osoby, které od prvního svatého přijímání nevkročily do kostela, vracejí se tam, když zestárly, a bez velkých obtíží nalézají radost ve slově Božím, ve vznešenosti svatých obřadů a ve všem tom, co víra nabízí svým dětem? Je to proto, že srdce křesťana, vytržené jednou z vášní, které poutají především mládí a věk mužný, jakmile jest osvobozeno, obrací se přirozeně k Eucharistii a vrací se tam, kde dostalo první a nejhlubší a nejnezapomenutelnější sladkost, jaké kdy okusilo v celém svém životě. Opustiti navždy Ježíše Krista, když ho člověk jednou poznal, znamená učiniti lidské přirozenosti příliš velké násilí, a velmi málo

lidí má smutnou odvahu dopustiti se tohoto násilí.

*

Slunce je vždycky krásné, jak zrána, když zlatí východ, tak večer, když barví západ purpurem. Tak i Ježíš září vždycky nádherou milosti a lásky, ať panuje nad duší nevinnou na úsvitě jejího života, ať vládne duši kající na sklonku života. Úsměv nevinnosti a slzy kajícínosti, jsou-li ozářeny Sluncem Eucharistickým, mají nádheru a odlesk ráje. Ne nadarmo ukazuje Ježíš tolik lásky dětem a kajícím.

*

V hodinách samoty a smutku víc než jedenkrát skane se rtů povzdech, výkřik. vyjádřený pouhým jménem: Ježíši! Zdá se, jako by toto jméno bylo pohlceno vzduchem, který nás obklopuje, a nikdo o tom neví. Ale tento povzdech není nadarmo. Ježíš jej slyší ve

svatostánku a nemešká odpověděti: Co chceš ode mne...? Kdo má tolik víry, tolik rozvahy, aby dával pozor a odpověděl na tuto otázku? Jak by bylo krásné, kdyby Ježíš na svůj dotaz uslyšel odpověď: Chci tě milovati... Byl by to počátek rozhovoru, který by skončil požárem lásky.

*

Jako nejostřejší trn bodá nás myšlenka, že lidé jsou necitelní k našim bolestem a naslouchají nám pouze ze zdvořilosti, ne z křesťanské lásky. Jak je to těžké, museti někdy odhaliti své utrpení nebo jen nechat nahlédnouti do našich úzkostí lidem bez srdce. Jedině u svatostánku jsme jisti, nepochybně jisti, že budeme slyšeni, pochopeni, že nám bude porozuměno. Srdce Ježíšovo je Srdce člověka, který trpěl nevýslovná muka, ale je zároveň srdce Boha, který miluje nešťastné láskou nekoneč-

nou. Býti pochopen a býti milován . . . co lepšího může chtít srdce trpící?

*

Některé duše omilostněné a vyvolené oddávají se jen jediné naději: že budou milovati Ježíše na zemi a radovati se s ním v nebi. Ostatní je jim ničím. Krásná naděje! Ale kolik ledových závanů na ni padne, a ona uvadne a umře. Je jen jediná možnost záchrany: ukrýti se blízko svatostánku. Tam hoří plamen, v němž se rozplynou i nejsilnější ledy. Žije-li srdce s Ježíšem Eucharistickým, poutáno jeho láskou, ani nechápe, že by si mohlo žádati něčeho kromě něho. A když se pokušení nepodaří probuditi chápavost duše, takže mu ani nerozumí, je duše vítězem.

*

Zejména ve dnech neštěstí se pozná, jak je vzácný balsám upřím-

ného přátelství. Některé duše ve dnech štěstí zapomínají na Ježíše, protože se chtějí radovati z rozkoše bez obavy, že budou vyrušeny výčitkami; když však vystřízlivěji nebo je stihne neštěstí, není jim obtížné klečeti před nejsvětější Svátostí: zdá se, že jejich bytost se proměnila. Ale nic se neproměnilo: jen se v nich probudil trnem bolesti jakýsi eucharistický pud a ten je vede ke svatostánku, kde pozvolna nalézají potěšení, o kterém ani nesnili a které nemohli nalézt ve světě. Snad dříve říkali, že ztratili víru; ale nebyla ztracena, byla jen pochována pod hromadou požitků. Zmizely ony, víra bez námahy dlouhého hledání a bez obtížných rozprav se objevila ve vši své kráse a přivedla je jenině zpět k Ježíši svátostnému.

O B S A H

Můj milý	5
Večer	9
Rozpor	13
Kříž .	17
S Bohem, Ježíši .	22
Chvilé ochablosti	25
Spojení .	29
Co je v tom zlého?	33
Onen den	37
Podobnost .	42
Nemám odvahy	46
Mé místo .	50
Hodina se blíží	54
Mluv, ó Ježíši!	59
Duše roztržitá	62
Srdce Ježíšovo	67
Mám strach	70
Za chvíli .	76
Za zemřelé kněží	83
Hořící sláma	90
Ježíši! Ježíši!	95
Čekám	98

Krásná chvíle	103
Šťastná smrt	107
Nejtěžší slovo .	112
Dobrý den, Ježíši!	115
Dobrou noc, Ježíši!	120
Za ně	125
Svatost .	130
Po smrti	140
Modlitba důvěry	145
Výhrady .	153
Závazek lásky	160
Dojmy .	167
Příliš pozdě!	172
Můj kříž	179
Zlomky	188

EUCCHARISTICKÉ
JISKRY

Přeložily

a vydaly sestry dominikánky
v Olomouci-Řepčíně

Vytiskly

Lidové závody tiskařské
a nakladatelské, spol. s r. o.
v Olomouci